

<p>29 ΙΟΥΝΙΟΥ. ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6). Κύριε ἐκέκραξε. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9). Τροπάρια. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν Πέτρον καὶ Παῦλον; τοὺς διηρημένους τοῖς σώμασι, καὶ ἠνωμένους τῷ Πνεύματι, τοὺς θεοκηρύκων πρωτοστάτας, τὸν μὲν, ὡς τῶν Ἀποστόλων προεξάρχοντα, τὸν δέ, ὡς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπίασαντα· τούτους γὰρ ὄντως ἀξίως, ἀθανάτου δόξης, διαδήμασι στεφανοῖ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Ποίοις ὕμνωδιῶν κάλλεσιν, ἀνυμνήσωμεν Πέτρον καὶ Παῦλον, τῆς θεογνωσίας τὰς πτέρυγας, τὰς διαπτάσας τὰ πέρατα, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνυψωθείσας, τὰς χεῖρας, Εὐαγγελίου τοῦ τῆς χάριτος, τοὺς πόδας, τῆς ἀληθείας τοῦ κηρύγματος, τοὺς ποταμοὺς τῆς σοφίας, τοῦ Σταυροῦ τὰ κέρατα, δι' ὧν δαιμόνων ὄφρυν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Ποίοις πνευματικοῖς ἄσμασιν,</p>		<p>29 ΙΟΥΝΙΟΥ. ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6). Κύριε ἐκέκραξε. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9). Τροπάρια. Μέ ποιὰ στέμματα ἐγκωμίων, νά στέψουμε τὸν Πέτρο καὶ τὸν Παῦλο; πού ἦταν χωρισμένοι σωματικά, ἀλλὰ ἐνωμένοι πνευματικά, τοὺς πρωτοστάτες τῶν θεϊκῶν κηρύκων· τὸν Πέτρο γιὰτί ἦταν κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων, τὸν Παῦλο ἐπειδὴ κοπίασε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους· διότι αὐτοὺς ἀληθινὰ ἐπάξια τοὺς στεφανώνει μέ τό στέμμα τῆς ἀθάνατης δόξας ὁ Χρι- στός ὁ Θεός μας πού ἔχει τό μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Μέ ποιὰ κάλλη ὕμνωδιῶν νά ἀνυμνήσουμε τὸν Πέτρο καὶ τὸν Παῦλο; τίς φτεροῦγες τῆς θείας γνώσε- ως, πού διέσχισαν τὰ πέρατα πετώντας, καὶ ἀνυψώθηκαν στόν οὐρανό, τὰ χέρια τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, τὰ πόδια τῆς ἀληθείας τοῦ κηρύγματος, τοὺς ποταμοὺς τῆς σοφίας, τοῦ Σταυροῦ τὰ κέρατα (τίς προεξοχές, τή δύναμη τοῦ Σταυροῦ), μέ τὰ ὅποια κατέ- βαλε τήν ἔπαρση (τήν περηφάνεια) τῶν δαιμόνων ὁ Χριστός, πού ἔχει τό μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Μέ ποιὰ πνευματικά ἄσματα (ὕμνους), νά</p>
---	--	---

ἐπαινέσωμεν Πέτρον καὶ Παῦλον; τὰ τὴν ἀθεότητα σφάττοντα, καὶ μὴ ἀμβλυνόμενα στόματα, τῆς φορικτῆς τοῦ Πνεύματος μαχαίρας, τὰ Ῥώμης, περιφανῆ ἐγκαλλωπίσματα, τὰ πάσης τῆς οἰκουμένης ἐντροφήματα, τὰς τῆς Καινῆς Διαθήκης, θεογράφους πλάκας, νοουμένας ἅς ἐν Σιών, Χριστὸς ἐξεφώνησεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).

Δόξα...

Τῷ τριττῷ τῆς ἐρωτήσεως, τῷ, Πέτρε φιλεῖς με, τὸ τριττὸν τῆς ἀρνήσεως, ὁ Χριστὸς διωρθώσατο· διὸ καὶ πρὸς τὸν κρυφιογνώστην ὁ Σίμων, Κύριε, πάντα γινώσκεις, τὰ πάντα ἐπίστασαι, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Ὅθεν πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτῆρ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου, ποίμαινε τὴν ἐκλογάδα μου, ποίμαινε τὰ ἀρνία μου, ἃ ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι περιεποιησάμην εἰς σωτηρίαν. Αὐτὸν ἰκέτευε, θεομακάριστε Ἀπόστολε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ προφήτης Δαυῖδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασιλίσσα ἐκ δεξιῶν σου· Σὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον

ἐπαινέσουμε τὸν Πέτρο καὶ Παῦλο; τίς κόψεις τοῦ φοβεροῦ ξίφους τοῦ Πνεύματος, πού σφάζουν τὴν ἀθεΐα καὶ δέν στομώνουν (δέν χάνουν τὴν ἱκανότητα νὰ κόβουν), τὰ περιφῆμα κοσμήματα τῆς Ῥώμης· τίς εὐχάριστες ἀπασχολήσεις τῆς οἰκουμένης· τίς πνευματικές πλάκες τῆς Καινῆς Διαθήκης, τίς γραμμένες ἀπὸ τὸν Θεό, τίς ὁποῖες κήρυξε στὴ Σιών ὁ Χριστός, πού ἔχει τὸ μέγα ἔλεος.

(Δίς).

Δόξα ...

Μέ τὴν τριπλὴ ἐρώτηση στὸν Πέτρο μὲ ἀγαπᾶς; ὁ Χριστὸς διόρθωσε τὴν τριπλὴ ἄρνηση· γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πέτρος εἶπε πρὸς τὸν γνώστη τῶν ἀποκρύφων· Κύριε, Ἐσύ ξέρεις τὰ πάντα, Ἐσύ τὰ γνωρίζεις ὅλα καλά, Ἐσύ γνωρίζεις ὅτι σέ ἀγαπῶ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Σωτήρας εἶπε σ' αὐτόν· Βόσκε τὰ πρόβατά μου, βόσκε τὸ ἐκλεκτό μου ποῖμνιο, βόσκε τὰ ἀρνία μου, τὰ ὁποῖα μέ τὸ δικό μου αἷμα τὰ φρόντισα γιὰ νὰ σωθοῦν. Αὐτόν ἰκέτευε, μακαρισμένε ἀπὸ τὸ Θεό Ἀπόστολε, νὰ δωρηθεῖ σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ προπάτωρ τοῦ Θεανθρώπου, ὁ Προφήτης Δαυῖδ, μελωδικῶς προφήτευσε γιὰ σένα, ἀπευθυνόμενος σ' Ἐκεῖνον πού ἔδειξε μεγαλειᾷ σ' ἐσένα (Παναγία)· Ἐκάθισε ἡ Βασιλίσσα στὰ δεξιά σου· Διότι σέ ἀνέδειξε Μητέρα καὶ πρόξενον (αἰτία) τῆς ζωῆς ὁ Θεός, πού εὐδόκησε (μᾶς ἔκανε τὴ χάρη), νὰ γίνῃ ἀνθρώπος ἀπὸ σένα, γιὰ νὰ ἀναπλάσῃ (ἀνακαινίσῃ) τὴν εἰκόνα του (τὸν ἀνθρώπο), πού εἶχε φθαρεῖ ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ

εὐρῶν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβών,
τῷ Πατρὶ προσαγάγη, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι
ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ
Θεοτόκε, τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα,
καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Αναγνώσματα.

Α'. Καθολ. Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου. (Α'. 3-9).

Ἀδελφοί, εὐλογητὸς ὁ Θεός, καὶ Πατὴρ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ
αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα
ζῶσαν, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ
νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον, καὶ
ἀμίαντον, καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν
οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ
φρουρουμένους διὰ πίστεως, εἰς σωτηρίαν
ἐτοιμὴν ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ ἐν ᾧ
ἀγαλλιᾶσθε, ὀλίγον ἄρτι (εἰ δέον ἐστί)
λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς, ἵνα τὸ
δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως, πολὺ τιμιώτερον
χρυσίου τοῦ ἀπολλυμένου, διὰ πυρὸς δὲ
δοκιμαζομένου, εὐρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν
καὶ δόξαν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅν
οὐκ εἰδότες ἀγαπᾶτε, εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὀρῶντες,
πιστεύοντες δέ, ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκκλήτῳ
καὶ δεδοξασμένη, κομιζόμενοι τὸ τέλος τῆς
πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν.

ἀφοῦ βρῆκε τὸ πλανημένο πρόβατο, πού περιπλανιό-
ταν στὰ ὄρη, παίρνοντάς το στοὺς ὤμους του, νὰ τὸ
φέρει στὸν Πατέρα, καὶ μὲ τὸ δικό του θέλημα νὰ τὸ
ἐνώσει μὲ τίς οὐράνιες δυνάμεις, καὶ γιὰ νὰ σώσει,
Θεοτόκε, τὸν κόσμο ὁ Χριστός, πού ἔχει τὸ μέγα καὶ
πλούσιο ἔλεος.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.
(Συλλειτουργικό. Σελίδα.9-11).

Αναγνώσματα.

Α'. Καθολική Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου. (Α'. 3-9).

Ἀδελφοί, εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός καὶ Πατέ-
ρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος σύμφωνα
μὲ τὸ πολὺ ἔλεός του μᾶς ξαναγέννησε, γιὰ νὰ ἔχουμε
ἐλπίδα ζωντανή, γιὰ αἰώνια ἀγαθὰ, μὲ τὴν ἀνάσταση
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς νεκρούς, γιὰ κληρονομία
ἄφθαρτη καὶ ἀμόλυντη καὶ ἀμάραντη, πού εἶναι φυ-
λαγμένη στοὺς οὐρανοὺς γιὰ σᾶς, οἱ ὁποῖοι
φρουρεῖσθε ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως,
γιὰ σωτηρία πού εἶναι ἔτοιμη, νὰ ἀποκαλυφθῇ στοὺς
οὐρανοὺς κατὰ τὸν καιρὸ τῆς δευτέρας παρουσίας· γι'
αὐτὸ καὶ χαίρετε μέσα στὶς θλίψεις, ἔστω καὶ ἂν
λυπηθεῖτε τώρα γιὰ λίγο ἀκόμη μέσα σὲ ποικίλους
πειρασμούς· γιὰ νὰ γίνῃ ἡ δοκιμασμένη σας πίστη πο-
λυτιμότερη ἀπὸ τὸ χρυσάφι, πού φθείρεται, ἔστω καὶ
ἂν πέρασε ἀπὸ τὴ δοκιμασία τῆς φωτιᾶς, γιὰ νὰ
εὐρεθῇ αὐτὴ ἡ πίστη σας πρὸς ἔπαινο καὶ τιμὴ καὶ δό-
ξα σας, κατὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸν
ὁποῖον ἀγαπᾶτε, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσετε προσωπικά,
στὸν ὁποῖο πιστεύοντας τώρα χωρὶς νὰ τὸν βλέπετε,

<p>Α'. Καθ. Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου. (Α'. 13-19). Ἀγαπητοί, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίζετε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ, κατὰ τὸν καλέσαντα ἡμᾶς Ἅγιον, καὶ αὐτοὶ Ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε. Διότι γέγραπται Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ Ἅγιός εἰμι. Καί, εἰ Πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε, εἰδότες, ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαράδοτου, ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι, ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ.</p> <p>Α'. Καθολ. Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου. (Β'. 11-24). Ἀγαπητοί, παρακαλῶ ὑμᾶς, ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους, ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἔχοντες καλήν, ἵνα, ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν</p>		<p>αἰσθάνεσθε ἀγαλλίαση με ἀνέκφραστη καὶ δοξασμένη χαρὰ, περιμένοντας νὰ λάβετε τὸ ἀποτέλεσμα (τὸν καρπὸ) τῆς πίστεώς σας, δηλαδή τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν.</p> <p>Α'. Καθολική Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου. (Α'. 13-19). Ἀγαπητοί, ἀφοῦ συμμαζέψετε τίς διάνοιές σας (τὸ νοῦ σας) νηφάλιοι, ἤρεμοι, στηριχθεῖτε ἀπόλυτα στὴν ἐλπίδα γιὰ τὴ χάρη πού θὰ σᾶς προσφερθεῖ κατὰ τὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα ὑπάκουα, χωρὶς νὰ συμμορφώνεσθε με τίς προηγούμενες ἐπιθυμίες, ὅταν βρισκόσασταν στὴν ἀγνοία· ἀλλὰ σύμφωνα με τὸν Ἅγιο πού σᾶς ἐκάλεσε, κι ἐσεῖς οἱ ἴδιοι γίνετε ἅγιοι σέ κάθε συναναστροφή. Διότι εἶναι γραμμένο στὴν Ἁγία Γραφή· Γίνεσθε ἅγιοι, διότι ἐγὼ εἶμαι Ἅγιος· Καί ἂν ἐπικαλεῖσθε ὡς Πατέρα, αὐτόν, πού χωρὶς νὰ βλέπει πρόσωπα, κρίνει σύμφωνα με τὸ ἔργο τοῦ καθενός, συναναστραφεῖτε με φόβο κατὰ τὸ χρόνο τῆς προσωρινῆς σας παραμονῆς στὴ γῆ, γνωρίζοντας ὅτι λυτρωθήκατε ἀπὸ τὴ μάταιη πατροπαράδοτη διαγωγή σας, ὄχι με φθαρτά πράγματα, με ἄργυρο ἢ χρυσό, ἀλλὰ με τὸ τίμιο αἷμα τοῦ Χριστοῦ, πού ἦταν μικρὸ ἀρνί, ἀμόλυντο καὶ ἀγνό.</p> <p>Α'. Καθολική Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου. (Β'. 11-24). Ἀγαπητοί, σᾶς παρακαλῶ, σάν νὰ εἴσθε προσωρινοὶ κάτοικοι τῆς γῆς καὶ συγκάτοικοι τῶν εἰδωλολατρῶν, νὰ ἀπέχετε ἀπὸ τίς σαρκικές ἐπιθυμίες, οἱ ὁποῖες ἀντιστρατεύονται κατὰ τῆς ψυχῆς, διατηρώντας καλή τὴ συναναστροφή σας μεταξύ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὥστε ἐνῶ σᾶς κατηγοροῦν ὡς κακοποι-</p>
--	--	---

ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς. Ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, εἴτε Βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι, εἴτε Ἡγεμόσιν, ὡς δι' αὐτοῦ πεμπομένοις εἰς ἐκδίκησιν μὲν κακοποιῶν, ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν, ὅτι οὕτως ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαθοποιῶντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ. Πάντας τιμήσατε, τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε, τὸν Θεὸν φοβεῖσθε, τὸν Βασιλέα τιμᾶτε. Οἱ οἰκέται, ὑποτασσόμενοι ἐν παντὶ φόβῳ τοῖς δεσπόταις, οὐ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐπιεικέσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς. Τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως. Ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιῶντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῶ· εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ. Ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ὃς λοιδορούμενος, οὐκ ἀντελοιδορεῖ, πάσχων οὐκ ἠπεῖλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως. Ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ

οὐς, παρακολουθώντας ἀπὸ κοντὰ τὰ καλά ἔργα σας, νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν κατὰ τὴν ἡμέρα πού θὰ σᾶς ἐπισκεφθεῖ καὶ θὰ φανερώσει τὴν ἀθωότητά σας. Δεῖξτε λοιπὸν ὑποταγὴν σὲ κάθε θεσμό πού ἐγκαταστάθηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ χάρις τοῦ Κυρίου· εἴτε πρόκειται γιὰ βασιλιά, ὡς ἀνώτερον, εἴτε πρόκειται γιὰ ἄρχοντες, τοπικούς, ἐπειδὴ στέλνονται ἀπ' αὐτόν (τὸ βασιλιά) πρὸς τιμωρίαν τῶν κακοποιῶν καὶ ἔπαινον, αὐτῶν πού πράττουν τὸ ἀγαθόν· διότι αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαθοποιῶντας νὰ ἐπιβάλλετε σιωπὴ στοὺς ἀνόητους ἀνθρώπους, ὅταν σᾶς κατηγοροῦν ἀπὸ ἄγνοια, ὡς ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, καὶ ὄχι ἔχοντας ὡς πρόφαση τῆς κακίας τὴν ἐλευθερία, ἀλλὰ ὡς δοῦλοι Θεοῦ. Ὅλους νὰ τοὺς τιμᾶτε· νὰ ἀγαπᾶτε τὴν ἀδελφότητα τοῦ συνόλου τῶν χριστιανῶν· Νὰ σέβεσθε τὸν Θεόν· Νὰ τιμᾶτε τὸ βασιλιά· Οἱ δοῦλοι νὰ ὑποτάσσονται μὲ κάθε σεβασμὸ στοὺς κυρίους τους, ὄχι μόνον τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἐπιεικεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς δύστροπους. Διότι αὐτὸ προσελκύει τὴ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἐὰν κάποιος ὑποφέρει λύπες πάσχοντας ἀδίκως, μὲ τὴ συνείδηση ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέπει. Διότι ποιά δόξα σᾶς ἀνήκει, ἐὰν σᾶς χτυποῦν στό πρόσωπο, γιατί σφάλατε; Ἀλλὰ ἐὰν δεῖξετε ὑπομονή, ὅταν πάσχετε κάνοντας τὸ ἀγαθόν, αὐτὸ προσελκύει τὴ χάρις ἀπὸ τὸν Θεόν· διότι σ' αὐτὸ εἴσθε καλεσμένοι, διότι καὶ ὁ Χριστὸς πέθανε γιὰ χάρις σας, ἀφήνοντας γιὰ σᾶς παράδειγμα, γιὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὰ ἴχνη του. Ὁ ὁποῖος δὲν ἔκανε καμμιά ἁμαρτία, οὔτε βρέθηκε δόλος στό στόμα του. Ὁ ὁποῖος ἐνῶ

<p>ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν.</p> <p>Ἐκτενής... Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα.</p> <p>Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις σου, τίς διηγῆσεται, ἔνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε; ἢ τίς παραστήσει τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς κόπους σου, οὓς ἐκοπίασας ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πάντας κερδήσης, καὶ Χριστῷ προσαγάγῃς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ ταύτην αἴτησαι, φυλάττειν τὴν καλὴν σου ὁμολογίαν, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, Παῦλε Ἀπόστολε, καὶ διδάσκαλε τῶν Ἐκκλησιῶν.</p> <p>Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.</p> <p>Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις σου, τίς διηγῆσεται, ἔνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε, τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς ἐν λιμῷ καὶ δίψει κακοπαθείας, τὰς ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι, τὴν σαργάνην, τοὺς ῥαβδισμούς, τοὺς λιθασμούς, τὴν περίοδον, τὸν βυθόν, τὰ ναυάγια; θεάτρον ἐγένου καὶ Ἀγγέλοις καὶ</p>		<p>ὑβριζόταν, δὲν ἀνταπέδιδε τὴν ὕβρη· ἐνῶ ἔπασχε, δὲν ἀπειλοῦσε· ἀλλὰ παρέδιδε τὸν ἑαυτό του στό Θεό πού κρίνει δίκαια. Ὁ ὁποῖος τίς ἁμαρτίες μας τίς ἀνέβασε ὁ ἴδιος μέ τό σῶμα του ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ὥστε ἀφοῦ ἀποξενωθοῦμε ἀπό τίς ἁμαρτίες, νά ζήσουμε γιά τή δικαιοσύνη.</p> <p>Ἐκτενής... Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα.</p> <p>Τίς φυλακές σέ κάθε πόλη καὶ τίς θλίψεις σου, ποιός μπορεῖ νά τίς διηγῆθῃ, ἔνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε; ἢ ποιός μπορεῖ νά παραστήσει τοὺς ἀγῶνες καὶ τοὺς κόπους σου, στοὺς ὁποῖους ὑποβλήθηκες γιά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, γιά νά κερδίσεις ὅλους, καὶ νά προσφέρεις τὴν Ἐκκλησία στό Χριστό; Ἀλλά ζήτησε, νά φυλάγει αὐτή τὴν καλὴν σου ὁμολογία μέχρι τὴν τελευταία ἀναπνοή, Παῦλε Ἀπόστολε, καὶ διδάσκαλε τῶν Ἐκκλησιῶν.</p> <p>Στίχ. Σέ ὅλη τὴ γῆ ἀκούσθηκε ἡ φωνή τους καὶ στά πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ λόγια τους.</p> <p>Τὰ δεσμὰ καὶ τίς θλίψεις σου σέ κάθε πόλη ποιός μπορεῖ νά τὰ διηγῆθῃ, ἔνδοξε Ἀπόστολε Παῦλε; τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τίς ἀγρυπνίες, τίς κακοπάθειες μέ πείνα καὶ δίψα, μέ ψῦχος καὶ γυμνότητα, τό καλάθι (μέ τό ὁποῖο φυγαδεύθηκες ἀπό τὴ Δαμασκό), τοὺς ραβδισμούς, τοὺς λιθοβολισμούς, τίς ἀποστολικές περιοδεῖες, τό βυθό, τὰ ναυάγια; ἔγινες θεάμα καὶ στοὺς Ἀγγέλους καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Ὅλα λοιπόν τὰ</p>
--	--	--

άνθρωποις. Πάντα οὖν ὑπέμεινας ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί σε Χριστῷ, ἵνα κόσμον κερδίσης, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ σου. Διὸ δυσωποῦμέν σε, οἱ τελοῦντες τὴν μνήμην σου πιστῶς, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Τοὺς φωστῆρας τοὺς μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας, Πέτρον καὶ Παῦλον εὐφημήσωμεν· ὑπὲρ ἥλιον γὰρ ἔλαμψαν, ἐν τῷ τῆς πίστεως στερεώματι, καὶ τὰ ἔθνη ταῖς ἀκτίσι τοῦ κηρύγματος, ἐκ τῆς ἀγνοίας εἰς τὴν θείαν γνῶσιν ἐπανήγαγον, ὁ μὲν τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς, πρὸς οὐρανὸν τὴν πορείαν ἐποίησατο, ἔνθα τῆς βασιλείας, παρὰ Χριστοῦ τὰς κλεῖς ἐγκεχείριστο, ὁ δὲ τῷ ξίφει ἀποτμηθεὶς, πρὸς τὸν Σωτῆρα ἐκδημήσας, ἐπαξίως μακαρίζεται, καὶ ἀμφοτέροι τὸν Ἰσραὴλ καταγγέλλουσιν, ὡς εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον, χειρὰς ἀδίκως ἐκτείναντα. Διὸ εὐχαῖς αὐτῶν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοὺς καθ' ἡμῶν κατάβαλε, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κράτυνον, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα...

Ἐορτὴ χαρμόσυνος, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ἡ πάνσεπτος μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων καὶ κορυφαίων Πέτρου καὶ

ὑπέμεινες μέ τῆ χάρη τοῦ Χριστοῦ πού σε ἐνδυνάμωνε, γιά νά κερδίσεις τόν κόσμο πρὸς χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου σου. Γι' αὐτό σε παρακαλοῦμε ἐμεῖς πού μέ πίστη ἐκτελοῦμε τὴ μνήμη σου, ἰκέτευε ἀδιάκοπα, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς δημιουργίας του τὸ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα (ἡ ἀτμόσφαιρα).

Τοὺς φωστῆρες τοὺς μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Πέτρο καὶ τὸν Παῦλο, ἄς τοὺς ἐγκωμιάσουμε· Διότι ἔλαμψαν περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο στὸν οὐρανὸ τῆς πίστεως, καὶ ἐπανεφέραν τὰ ἔθνη μέ τίς ἀκτίνες τοῦ κηρύγματος ἀπὸ τὴν ἀγνοια στὴ γνῶση τοῦ Θεοῦ. Ὁ πρῶτος, ἀφοῦ καρφώθηκε στό Σταυρό, πραγματοποίησε τὴν πορεία πρὸς τὸν οὐρανὸ, ὅπου πῆρε στά χέρια του τὰ κλειδιά τῆς Βασιλείας ἀπὸ τὸν Χριστό, ὁ δεῦτερος, ἀφοῦ ἀποκεφαλίσθηκε μέ ξίφος, φεύγοντας πρὸς τὸν Σωτῆρα μακαρίζεται ἐπάξια· καὶ καταγγέλλουν καὶ οἱ δύο τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό, ὅτι ἄπλωσε τὰ χέρια του ἄδικα στὸν ἴδιο τὸν Κύριο. Γι' αὐτό μέ τίς εὐχές αὐτῶν, Χριστέ Θεέ μας, νίκησε τοὺς ἀντιπάλους μας, καὶ τὴν ὀρθόδοξη πίστη δυνάμωσε την, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα ...

Ἐορτὴ χαρμόσυνη ἔλαμψε στά πέρατα σήμερα, ἡ πάνσεπτη μνήμη τῶν σοφωτάτων Ἀποστόλων καὶ κορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου, γι' αὐτό καὶ ἡ Ρώμη χαίρεται χορεύοντας. Μέ ἄσματα καὶ ὕμνους ἄς

<p>Παύλου· διὸ καὶ Ῥώμη συγχαίρει χορεύουσα. Ἐν ὧδαῖς καὶ ὑμνοῖς ἑορτάσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, τὴν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν, βοῶντες πρὸς αὐτούς· Χαῖρε, Πέτρε Ἀπόστολε, καὶ γνήσιε φίλε, τοῦ σου διδασκάλου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Χαῖρε, Παῦλε παμφίλτατε, καὶ κήρυξ τῆς πίστεως, καὶ διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης. Ὡς ἔχον παρρησίαν, ζευγος ἀγιόλεκτον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκετεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16). Ἀπολυτικά.</p> <p>Οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι, καὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. Ἦ</p> <p>Ἐθνῶν σε κήρυκα καὶ φωστήρα τρισμέγιστον, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα εὐφροσύνως γεραίρομεν· Τούς ἀγῶνας τιμῶμεν καὶ τὰς βασάνους διὰ Χριστόν, τὸ σεπτὸν σου μαρτύριον· Ἅγιε Παῦλε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ</p>		<p>ἑορτάσωμεν κι ἐμεῖς, ἀδελφοί, τὴ σεβάσμια αὐτὴ ἡμέρα φωνάζοντας πρὸς αὐτούς· Χαῖρε, Πέτρε Ἀπόστολε καὶ γνήσιε φίλε τοῦ Διδασκάλου σου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μας. Χαῖρε Παῦλε πολυαγαπημένε, καὶ κήρυκα τῆς πίστεως καὶ διδάσκαλε τῆς οἰκουμένης. Ὡς Ἅγιο ζευγος, πού ἔχει θάρρος, ἰκετεύσατε τὸ Χριστό τὸ Θεό μας, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.</p> <p>Θεοτόκε, ἐσὺ ἡ κληματαριά ἡ ἀληθινή πού βλάστησες τὸν καρπὸ τῆς ζωῆς. Ἐσένα ἰκετεύομε πρέσβευε, Κυρία, μαζί μέ τούς Ἀποστόλους καὶ ὅλους τούς ἁγίους, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16). Ἀπολυτικά.</p> <p>Οἱ πρωτόθρονοι μεταξύ τῶν Ἀποστόλων, καὶ Διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, πρεσβεύσατε στόν Κύριο τῶν ὅλων, νά δωρίσει εἰρήνην στήν οἰκουμένη, καὶ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Ἦ</p> <p>Ἐσένα τὸν κήρυκα τῶν ἐθνῶν καὶ φωστήρα τρεῖς φορές μεγάλο, τὸ διδάσκαλο τῶν Ἑλλήνων, τὸ λαμπρὸ κόσμημα τῆς οἰκουμένης, μέ χαρὰ σέ ἐγκωμιάζουμε· Τιμοῦμε τούς ἀγῶνες καὶ τὰ βασάνά σου γιὰ τὸ Χριστό, τὸ σεβάσμιό σου μαρτύριο· Ἅγιε Παῦλε Ἀπόστολε, πρέσβευε στό Χριστό τὸ Θεό νά</p>
--	--	---

<p>Θεῶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Δόξα... Καί νῦν...</p> <p>Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ ἀγγέλοις ἄγνωστον Μυστήριον· διὰ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).</p> <p>29 ΙΟΥΝΙΟΥ. ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΟΡΘΡΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).</p> <p>Καθίσματα.</p> <p>Τὸν βυθὸν τῆς ἀλιείας καταλιπὼν, οὐρανόθεν ἐδέξω παρὰ Πατρός, τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, καὶ παρησιᾶ πᾶσιν, ἐβόας τῷ Κτίστη σου. Τοῦ Θεοῦ σε γινώσκω, Υἱὸν ὁμοούσιον. Ὅθεν ἐπάξιως, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ κλειδοῦχος τῆς χάριτος, Πέτρε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.</p>		<p>σωθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Δόξα ... Καί νῦν... Θεοτοκίο.</p> <p>Τό προαιώνια κρυμμένο, καί γιά τούς Ἀγγέλους ἄγνωστο μυστήριο, μέσα ἀπό σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτούς πού ζοῦν στή γῆ. Ὁ Θεός νά παίρνει σάρκα μέ ἔνωση χωρίς σύγχυση, καί νά καταδέχεται Σταυρό θεληματικά γιά μᾶς· μέ τόν ὁποῖο (Σταυρό) ἀφοῦ ἀνέστησε τόν πρωτόπλαστο, ἔσωσε ἀπό τό θάνατο τίς ψυχές μας.</p> <p>Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).</p> <p>29 ΙΟΥΝΙΟΥ. ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΟΡΘΡΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).</p> <p>Καθίσματα.</p> <p>Ἀφοῦ ἐγκατέλειψες τό βυθό τῆς ἀλιείας, τοῦ (ψαρέματος) δέχθηκες ἀπό τόν οὐρανό ἐκ μέρους τοῦ Πατρός τή θεϊκή ἀπόκάλυψη, ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔλαβε σάρκα· καί μέ θάρρος ἐφώναζες σέ ὅλους γιά τόν Κτίστη σου. Σέ ἀναγνωρίζω Υἱό τοῦ Θεοῦ τῆς ἴδιας οὐσίας μ' αὐτόν. Γι' αὐτό ἐπάξια ἀναδείχθηκες ἀληθινά ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καί κάτοχος τῶν κλειδιῶν τῆς θείας χάριτος, Πέτρε Ἀπόστολε, πρέσβευε στόν Χριστό τόν Θεό, νά δωρήσει συγχώρηση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς πού μέ πόθο ἐορτάζουν τήν</p>
---	--	---

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, τὴν ἐξέτασιν φρίττω τὴν φοβερὰν, τρέμω τὴν ἀπόφασιν, καὶ πτοοῦμαι τὴν κόλασιν, τὴν τοῦ πυρὸς ὀδύνην, τὸ σκότος, τὸν τάρταρον! Οἶμοι! τί ποιήσω ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ὅταν τίθωνται θρόνοι, καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται, καὶ αἱ πράξεις ἐλέγχωνται! Τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτις θερμοτάτος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Οὐρανόθεν τὴν κλήσιν παρὰ Χριστοῦ, κομισάμενος ὠφθης κήρυξ φωτός, πᾶσι τοῖς τῆς χάριτος, καταλάμπσας διδάγμασι· τὴν γὰρ τοῦ νόμου ξέσας, λατρείαν τοῦ γραμματος, τοῖς πιστοῖς κατήστραψας, τὴν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος. Ὅθεν καὶ εἰς τρίτον, οὐρανὸν ἐπαξίως, ἐπήρθης μετάρσιος, καὶ Παράδεισον ἔφθασας, Παῦλε Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεὶ με ἐξαίρουσα. Ὅθεν ὡς ἐκ μέσης φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει

ἀγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν κρίση καὶ δειλιάζω, φρίττω τὴν φοβερὴ ἀνάκριση, τρέμω τὴν ἀπόφαση, καὶ φοβοῦμαι τὴν κόλαση, τὴν ὀδύνη (τόν πόνο) τῆς φωτιᾶς, τὸ σκοτάδι, τὸν τάρταρο (τόν ἄδη). Ἀλλοίμονο! τί θά κάνω ἐκείνη τὴν ὥρα, ὅταν θά τοποθετοῦνται θρόνοι δικαστικοί, καὶ θά ἀνοίγονται βιβλία, καὶ θά ἐλέγχονται οἱ πράξεις! Τότε, Κυρία, γίνε βοήθειά μου καὶ προστάτης θερμοτάτος· Διότι ἐσένα ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλος σου.

Ἀφοῦ ἔλαβες τὴν κλήση ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ, φάνηκες κήρυκας τοῦ φωτός, λάμποντας σὲ ὅλους μέ τὰ διδάγματα τῆς θείας χάριτος· διότι, ἀφοῦ ἔξυσες τὴ λατρεία τοῦ γραμματος τοῦ Νόμου, ἄστραψες στοὺς πιστοὺς τὴ γνώση τοῦ Πνεύματος. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπάξια ὑψώθηκες μετέωρος ὡς τὸν τρίτο οὐρανὸ, καὶ ἔφθασες στό Παράδεισο· Παῦλε Απόστολε, πρέσβευε στόν Χριστό τόν Θεό, νά δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτοὺς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἀγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐυχαριστήριο ὕμνο, ὅπως ὀφείλω, καθὼς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, σοῦ προσφέρω, Κυρία, γιὰ ὅλες τίς χάρες σου· διότι Ἐσύ μοῦ φάνηκες σκέπη καὶ ταυτόχρονα βοήθεια βγάζοντάς με πάντα ἀπὸ πειρασμούς καὶ θλίψεις. Γι' αὐτὸ ἀφοῦ λυτρώθηκα ἀπ' αὐτοὺς πού μέ θλίβουν, σάν μέσα ἀπὸ φλογισμένο καμίνι κραυγάζω σ' ἐσένα ἀπὸ τὴν καρδιά μου· Θεοτόκε, βοήθα με

<p>μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνουῖσιν ἐν πίστει, τὸν τόκον σου ἄχραντε.</p> <p>Κορυφαίους ὀφθέντας τῶν μαθητῶν, τοὺς μεγάλους φωστῆρας καὶ φαεινοὺς, Πέτρον εὐφημήσωμεν, καὶ τὸν πάνσοφον Παῦλον· τῷ γὰρ πυρὶ τοῦ θείου ἐκλάμψαντες Πνεύματος, τὴν ἀχλὺν τῆς πλάνης, κατέφλεξαν ἅπασαν. Ὅθεν καὶ τῆς ἄνω, βασιλείας πολῖται, ἀξίως ἐδείχθησαν, καὶ τῆς χάριτος σύνθρονοι· διὰ τοῦτο βοήσωμεν· Ἀπόστολοι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν αἰτήσασθε, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ἡμῶν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνεχοντα, καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν πάντα ἐκτρέφοντα. Ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε ἀγνή· τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.</p> <p>Ἀναβαθμοί. Τό Α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίς 9).</p>		<p>πρεσβεύοντας στὸν Υἱό σου καὶ Θεό, νά δωρήσῃ ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς πού προσκυνοῦν μέ πίστη τὸν Υἱό σου, Ἀμόλυνη.</p> <p>Ἐπειδὴ φάνηκαν κορυφαῖοι μεταξύ τῶν Μαθητῶν, οἱ μεγάλοι φωστῆρες καὶ φωτεινοί, ἃς ἐγκωμιάσουμε τὸν Πέτρο καὶ τὸν πάνσοφο Παῦλο· διότι ἀφοῦ ἔλαμψαν μέ τὴ φωτιά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔκαψαν (διέλυσαν) ὅλη τὴν καταχνιά τῆς πλάνης. Γι' αὐτό καὶ ἐπάξια ἀναδείχθηκαν πολῖτες τῆς οὐράνιας Βασιλείας καὶ σύνθρονοι μέ τὴ θεία χάρη· γι' αὐτό ἃς φωνάξουμε· Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ζητήστε τὴν ἄφεση τῶν πταισμάτων, γι' αὐτούς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σας.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀφοῦ συνέλαβες τὴ Σοφία καὶ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ στὴν κοιλία σου κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γέννησες γιὰ χάρη τοῦ κόσμου, αὐτόν ὁ ὁποῖος κατέχει τὰ πάντα· καὶ ἀπὸ τὰ στήθη σου ἐθήλασες αὐτόν πού τρέφει ὅλους. Γι' αὐτό σέ παρακαλῶ, Παναγία Παρθένε, νά ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰ σφάλματά μου, ὅταν πρόκειται, νά παρουσιασθῶ μπροστά στὸν Κτίστη μου· Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τότε δώρησέ μου τὴ δική σου βοήθεια, διότι μπορεῖς νά κάνεις, ὅσα θέλεις, πανύμνητη.</p> <p>Ἀναβαθμοί. Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίδα 9).</p>
---	--	---

<p>Προκείμενον. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν. Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα. Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 33). Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ἰωάννην. (ΚΑ'.15-25). (8 Μαΐου. Σελίς 39-40). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35). Πεντηκοστάριον. Πέτρε κορυφαῖε τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Παῦλε θεσπέσιε, τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν ὁ ρήτωρ καὶ φωστήρ, τῷ θείῳ θρόνῳ παριστάμενοι, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστῷ πρεσβεύσατε. «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37). Κανόνες. Ὠιδὴ Α'. Τοῦ Πέτρου. «Οὐκ ἔστι σοι ὅμοιος, δεδοξασμένε Κύριε· ἐν χειρὶ γὰρ κραταίᾳ, ἐλυτρώσω τὸν λαόν, ὃν ἐκτήσω φιλόνητον». Τὸν κορυφαῖον, τῶν Ἀποστόλων σήμερον, πρωτοκλήτου ἀδελφόν, θεοπνεύστοις</p>		<p>Προκείμενο. Σέ ὅλη τὴ γῆ ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ καὶ στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ λόγια τοῦ. Στίχος. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς δημιουργίας τοῦ τὸ ἀναγγέλλει ἡ ἀτμόσφαιρα. Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. Συλλειτουργικόν. Σελίδα 33). Εὐαγγέλιο. Κατὰ Ἰωάννην. (ΚΑ'.15-25). 8 Μαΐου. (Σελίδα 39-40). Ὁ Ν'. Ψαλμός. Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35). Πεντηκοστάριον. Πέτρε, κορυφαῖε τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων, ἡ πέτρα τῆς πίστεως, καὶ Παῦλε θαυμάσιε, ὁ ρήτορας καὶ φωστήρας τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν, στέκοντας κοντὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ, παρακαλέστε τὸν Χριστό γιὰ μᾶς. «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37). Κανόνες. Ὠιδὴ Α'. Τοῦ Πέτρου. Δέν ὑπάρχει ὅμοιός σου, δοξασμένε Κύριε· διότι μὲ δυνατό χέρι λύτρωσες τὸ λαό σου, πού ἦταν δικός σου, φιλόνητον. Τὸν πιό κορυφαῖο (τὸν πιό ἀξιοθαύμαστο) μεταξύ τῶν Ἀποστόλων, τὸν ἀδελφό τοῦ Πρωτοκλήτου, ἅς τόν</p>
--	--	--

ἐν ὤδαϊς, ἐπαξίως ὑμνήσωμεν.

Σὲ ὁ προαιώνιος, προεγνωκῶς προώρισε, παμμακάριστε Πέτρε, ὡς προστάτην Ἐκκλησίας καὶ πρόεδρον.

Οὐ σὰρξ οὐδὲ αἷμά σοι, ἀλλ' ὁ Πατὴρ ἐνέπνευσε, τὸν Χριστὸν θεολογεῖν, Υἱὸν Θεοῦ ἀληθινὸν τοῦ ὑψίστου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν ὄχημα, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ Παρθένον ἀληθῶς μετὰ τόκον ὑμνήσωμεν.

Τοῦ Παύλου.

Ὅ ὡσπερ ὄντα καλῶν τὰ ἀνύπαρκτα, Χριστὸς τῇ θείᾳ γνώσει, Παῦλε παμμακάριστε, αὐτὸς ἐκ μητρικῆς γαστρὸς σε ἐξέλέξατο, βαστάσαι, ἐναντίον τῶν ἐθνῶν, αὐτοῦ τὸ θεῖον ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τὴν ἐσομένην μηνύων σοι ἔλλαμψιν, τῆς εὐσεβείας Παῦλε, καὶ πλάνης τὴν καθαίρεισιν, Χριστὸς ἐπιφανεῖς, ἐν ὄρει ἀστραπόμορφος, τὸ ὄμμα μὲν σκοτίζει τῆς σαρκός, τὴν ψυχὴν συνετίζει δέ, τῆς Τριάδος τῇ γνώσει· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Περιτομὴν μὲν τελῶν ὀκταήμερον, καὶ ζηλωτῆς πατρῶων Παῦλε παραδόσεων, Ἑβραίων ἐκ σπορᾶς φυλῆς Βενιαμίτιδος, ἐν νόμῳ Φαρισαϊῶς τε δειχθεῖς, ἡγήσω πάντα

ὑμνήσωμεν σήμερα ἐπάξια μὲ ἄσματα θεόπνευστα.

Ὁ προαιώνιος Θεὸς γνωρίζοντάς σε ἐκ τῶν προτέρων σέ προόρισε, Πέτρε παμμακάριστε, νὰ εἶσαι προστάτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόεδρος.

Οὔτε σὰρκα οὔτε αἷμα, ἀλλὰ ὁ Πατὴρ (ὁ Θεός) σοῦ ἐνέπνευσε, Πέτρε, τὸ νὰ διδάσκεις θεολογικά γιὰ τὸ Χριστό, ὅτι εἶναι Υἱὸς ἀληθινὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὸ ὄχημα πού ξεπερνᾷ κάθε διάνοια, τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένο ἀληθινὴ μετὰ τὴ γέννηση, ἅς τὴν ὑμνήσωμεν.

Τοῦ Παύλου.

Καλώντας ὡς ὑπαρκτά τὰ ἀνύπαρκτα ὁ Χριστὸς μὲ τὴ θεϊκὴ του γνώση, Παῦλε παμμακάριστε, ὁ ἴδιος σέ ἐξέλεξε ἀπὸ τῆ μητρικῆ κοιλιά, νὰ βαστάξεις (νὰ ὁμολογήσεις) ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν τὸ θεϊκὸ ὄνομά του, πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ κάθε ὄνομα· διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.

Προμηνύοντας ὁ Χριστὸς τὸ φωτισμὸ τῆς εὐσεβείας, πού θὰ ἐρχόταν σ' ἐσένα, Παῦλε, καὶ τὴν κατάργηση τῆς πλάνης, ἀφοῦ ἐμφανίσθηκε στὸ ὄρος ἀστραπόμορφος, σκοτίζει μὲν τὰ μάτια τοῦ σώματος, συνετίζει ὅμως τὴν ψυχὴ, μὲ τὴ γνώση τῆς Ἁγίας Τριάδας· διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.

Ἐνῶ δέχθηκες περιτομὴ τὴν ὄγδοη ἡμέρα, καὶ ἐνῶ ἀναδείχθηκες ζηλωτῆς (πιστὸς τηρητῆς) τῶν πατρικῶν παραδόσεων, Παῦλε, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἑβραίων, ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Βενιαμίν, καὶ φαρισαῖος κατὰ τὸ νόμο,

σκύβαλα, καὶ Χριστὸν ἐκέρδησας· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Μήτηρ Θεοῦ παντοκράτορος, ἡ βασιλίδος φυλῆς, Δέσποινα βλαστήσασα, καὶ μόνη τὸν Θεόν, τὸν πάντων βασιλεύοντα, γεννήσασα σαρκὶ ὑπερφυῶς, κινδύνων με διάσωσον, τῷ Υἱῷ σου ψάλλοντα· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἰδιῆ Γ'. Τοῦ Πέτρου.

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἐστὶν Ἅγιος πλήν σου φιλάνθρωπε».

Μακάριόν σε, τὸ γλυκύτατον στόμα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ταμίαν ἀσφαλῆ, τῆς βασιλείας ἀνέδειξε· διὸ ἀνυμνοῦμέν σε Πέτρε Απόστολε.

Ἐπὶ τὴν πέτραν, τῆς σῆς θεολογίας ἐπήξατο, ὁ Δεσπότης Ἰησοῦς, τὴν Ἐκκλησίαν ἀκλόνητον, ἐν ἣ σε Ἀπόστολε Πέτρε δοξάζομεν.

Ὡς ὑπέρτερος, τῶν Ἀγγέλων ὁ Πέτρος ἐν σώματι· ἐν γὰρ τῇ ἐπιφανεῖ, ἐλεύσει τοῦτον Χριστὸς ὁ Θεός, κριτὴν τε καὶ συνέδρον, ἔσεσθαι ἔφησεν.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμε, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα

ὅλα τὰ θεώρησες σκύβαλα (σκουπίδια γιὰ πέταμα) καὶ κέρδισες τὸν Χριστό· διότι εἶναι ὑπερβολικὰ δοξασμένοι.

Θεοτοκίον.

Ἀμόλυνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορα, ἡ ὁποία βλάστησες, Κυρία, ἀπὸ βασιλικὴ φυλῆ, κὶ ἐσὺ μόνη γέννησες με σάρκα ὑπερφυσικὰ τὸν Θεὸ τὸν Βασιλιά τῶν πάντων, διάσωσε ἀπὸ κινδύνους ἐμένα ὁ ὁποῖος ψάλλω στὸν Υἱό σου· διότι εἶναι ὑπερβολικὰ δοξασμένος.

Ἰδιῆ Γ'. Τοῦ Πέτρου.

Δέν καυχώμαστε γιὰ σοφία καὶ δύναμη καὶ πλοῦτο, ἀλλὰ γιὰ σένα, Χριστέ, τὴν προσωπικὴ σοφία τοῦ Πατρὸς, διότι δέν ὑπάρχει Ἅγιος ἐκτός ἀπὸ σένα, φιλάνθρωπε.

Τὸ γλυκύτατο στόμα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ σέ ἀνέδειξε μακάριο καὶ ταμία ἀσφαλῆ τῆς Βασιλείας του· γι' αὐτὸ σέ ἀνυμνοῦμε, Πέτρε Απόστολε.

Ἐπάνω στὴν πέτρα τῆς δικῆς σου θεολογίας θεμελίωσε ὁ Κύριος Ἰησοῦς τὴν Ἐκκλησία ἀκλόνητη· στὴν ὁποία, Πέτρε, σέ δοξάζουμε.

Πόσο ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους ὑπῆρξε ὁ Πέτρος, ἐνῶ εἶχε σῶμα· διότι ὁ Χριστὸς ὁ Θεός εἶπε, ὅτι θὰ εἶναι αὐτὸς καὶ κριτὴς καὶ συνέδρος του κατὰ τὴ λαμπρὴ δευτέρα παρουσία του.

Θεοτοκίον.

Παρθένε, Ἐσὺ πού κιοφόρησες τὸ Θεὸ πού πῆρε

<p>κυήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενόν με στερέωσον· οὐ γὰρ ἔστιν Ἄχραντε, πλήν σου βοήθεια.</p> <p>Τοῦ Παύλου.</p> <p>Σὺ λίθον θεμέλιον, ταῖς τῶν πιστῶν ψυχαῖς τέθεικας, πολυτελῆ, ἀκρογωνιαῖον, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον.</p> <p>Πάντοτε τὴν νέκρωσιν, τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι, εἰλικρινῶς, Παῦλε, περιφέρων, ἠξιώθης τῆς ὄντως ζωῆς.</p> <p>Παῦλε παμμακάριστε, τῷ θεμελίῳ σου πρέσβευε, τῶν ἀρετῶν ἐποικοδομεῖσθαι, εὐσεβῶν τὴν λαμπρότητα.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Σὲ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας Πάναγνε, αἱ γενεαί, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων· διὰ σοῦ νῦν σωζόμεναι.</p> <p>Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).</p> <p>Ἡ Ὑπακοή.</p> <p>Ποία φυλακὴ οὐκ ἔσχε σε δέσμιον; ποία δὲ Ἐκκλησία οὐκ ἔχει σε Ῥήτορα; Δαμασκὸς μέγα φρονεῖ ἐπὶ σοὶ Παῦλε· εἶδε γὰρ σε σκελισθέντα φωτί· Ῥώμη σου τὸ αἷμα δεξαμένη, καὶ αὐτὴ κομπάζει· ἀλλ' ἡ Ταρσὸς πλέον χαίρει, καὶ πόθῳ τιμᾶ σου τὰ σπάργανα. Ἀλλ' ὦ Παῦλε Ἀπόστολε, τὸ καύχημα τῆς οἰκουμένης, προφθάσας ἡμᾶς στηρίζον.</p> <p>Ὡιδὴ Δ'. Τοῦ Πέτρου.</p>		<p>σάρκα, στερέωσε ἐμένα πού κλονίζομαι ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις τῶν παθῶν· διότι δέν ὑπάρχει βοήθεια ἐκτός ἀπὸ σένα, Ἀμόλυνη.</p> <p>Τοῦ Παύλου.</p> <p>Ἐσὺ τοποθέτησες στίς ψυχές τῶν πιστῶν θεμέλιο λίθο πολυτελῆ, ἀκρογωνιαῖο, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριο.</p> <p>Ἐπειδὴ πάντοτε εἰλικρινά περιέφερες στό σῶμα σου τὴ νέκρωση τοῦ Ἰησοῦ, Παῦλε, ἔγινες ἄξιος τῆς ἀληθινῆς ζωῆς.</p> <p>Παῦλε παμμακάριστε, πρέσβευε νά οἰκοδομεῖται ἐπάνω στό θεμέλιο τῶν ἀρετῶν ἢ λαμπρότητα τῶν εὐσεβῶν.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Ἐσένα μακαρίζουν τώρα, ὅπως προφήτευσες, Πάναγνη, ὅλες οἱ γενιές τῶν ἀνθρώπων, διότι τώρα σωζονται μ' ἐσένα.</p> <p>Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).</p> <p>Ἡ Ὑπακοή.</p> <p>Ποία φυλακὴ δέν σ ἐκράτησε φυλακισμόνο; Καὶ ποία Ἐκκλησία δέν σέ ἔχει Ῥήτορα; Ἡ Δαμασκὸς καυχᾶται γιὰ σένα, Παῦλε· διότι σέ εἶδε νικημένο ἀπὸ τό φῶς· ἡ Ῥώμη, πού δέχθηκε τό αἷμα σου καὶ αὐτὴ κομπάζει (καμαρώνει)· ἀλλὰ ἡ Ταρσὸς χαίρεται περισσότερο, καὶ τιμᾶ μέ πόθο τά σπάργανά σου. Ἀλλά, Παῦλε Ἀπόστολε, τό καύχημα τῆς οἰκουμένης, πρόφθασε καὶ στηρίζέ μας.</p> <p>Ὡιδὴ Δ'. Τοῦ Πέτρου.</p>
---	--	--

<p>«Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς, καὶ τὴν φύσιν θεώσας, ὄν ὑμνοῦντες βοῶμεν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».</p> <p>Βροτῶν ἀλιέα σε, ὡς ἐπηγγείλατο Χριστός, ἀπειργάσατο θεῖον, τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας, πρῶτῳ ἐγχειρίσας τοὺς οἴακας.</p> <p>Πρὸς σοῦ δυσωπούμενος, ὁ ζωοδότης, Ἰησοῦς, ὁ δεσμεῖν τε καὶ λύειν, δεδωκώς σοι εὐθύνας, Πέτρε γεννηθήτω μοι ἴλεως.</p> <p>Χριστοῦ τὰ βασίλεια, ἀνεωχθῆναι ἐκτενῶς, καθικέτευσον Πέτρε, τοῖς τὴν θείαν σου μνήμην, πίστει ἀδιστάκτῳ γεραίρουσι.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Κυρία πανύμνητε Θεοκυῆτορ, τοὺς ἐμοὺς λογισμοὺς, σαῖς πρεσβείαις ἐκκαθάρασα, δεῖξον εὐκαρπὸν με, Μήτηρ τοῦ πάντων Θεοῦ.</p> <p>Τοῦ Παύλου.</p> <p>Ἐπέβη ὡς λέων, ἀγριωπῶς λυμαινόμενος, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὁ Σαῦλος ποτέ, τιθασευθεὶς δὲ θεία φωνῇ τοῦ ἁμνοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦν ἐδίωκε ποιμνὴν, οἷά περ ποιμὴν ἐγχειρίζεται.</p> <p>Ὁ μέλλων φωτίζειν, τὴν οἰκουμένην σκοτίζεται, Ἀνανίας δὲ τούτῳ ἀπέσταλται, τὸ τῆς ψυχῆς φέγγος διδοὺς καὶ τοῦ σώματος, ἐκ θείας ἐμφανείας, σκεῦος ἐκλογῆς διδαχθεὶς αὐτόν.</p> <p>Τῷ Παύλῳ ἀξίως, ἡ Δαμασκὸς</p>		<p>Αὐτός εἶναι ὁ Θεός μας, πού ἔλαβε σάρκα ἀπὸ Παρθένο, καὶ θέωσε τὴν ἀνθρώπινη φύση, τὸν ὅποιον ὑμνῶντας φωνάζουμε· δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.</p> <p>Ὅπως ὑποσχέθηκε ὁ Χριστός, σέ ἔκανε θεϊκό ψαρά ἀνθρώπων ἀποθέτοντας στὰ χέρια σου ὡς πρῶτον τὰ πηδάλια τῆς Ἐκκλησίας του.</p> <p>Απὸ σένα παρακαλούμενος ὁ ζωοδότης Ἰησοῦς, πού σοῦ ἔδωσε τὴν ἐξουσία, νά δένεις καὶ νά λύνεις ἁμαρτήματα, Πέτρε, ἄς μοῦ γίνει σπλαχνικός.</p> <p>Παρακάλεσε μέ ἐπιμονή, Πέτρε, νά ἀνοιχθοῦν τὰ Βασίλεια τοῦ Χριστοῦ, γιὰ ὅσους ἐγκωμιάζουν μέ πίστη ἀδιστακτὴ τὴν ἱερή σου μνήμη.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Κυρία πανύμνητη Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καθάρισε μέ τίς πρεσβεῖες σου τοὺς λογισμοὺς μου, καὶ ἀνάδειξέ με καρποφόρο, Μητέρα τοῦ Θεοῦ τῶν πάντων.</p> <p>Τοῦ Παύλου.</p> <p>Ἐπιτέθηκε σάν λιοντάρι ὁ Σαῦλος κάποτε βλάπτοντας ἄγρια τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δαμασμένος ὅμως ἀπὸ τὴ θεϊκὴ φωνὴ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, δέχεται στὰ χέρια του ὡς ποιμένας τὸ ποιμνίον πού καταδίωκε.</p> <p>Αὐτός πού ἐπρόκειτο νά φωτίσει τὴν οἰκουμένη, χάνει τὸ φῶς του, καὶ ἀποστέλλεται ὁ Ἀνανίας σ' αὐτόν δίνοντάς του τὸ φῶς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, διότι τοῦ γνωστοποιήθηκε ἀπὸ θεία ἐμφάνιση, ὅτι αὐτός θέ γίνει σκεῦος (δοχεῖο) ἐκλεκτό.</p> <p>Γιὰ τὸν Παῦλο ἡ Δαμασκὸς καμαρώνει ἐπάξια·</p>
---	--	--

ἐναβρύνεται· ἐκ γὰρ ταύτης, ὡς ἐκ Παραδείσου ποτέ, ναμάτων θείων, οὗτος προῆλθε μεγίστη πηγή, καὶ ἐμέθυσε πᾶσαν, τῇ θεογνωσίᾳ ἀφθόνως τὴν γῆν.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ ἡ Μήτηρ, ὡς ἔφησε, τοὺς δὲ πεινῶντας, θείων ἀγαθῶν ἐνέπλησε, τοὺς πίστει μελωδοῦντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰδιὴ Ε'. Τοῦ Πέτρου.

«Ὁ κτησάμενος ἡμᾶς, περιούσιον λαόν, τῷ αἵματί σου, Κύριε, τὴν ἐν ὁμοιοῖᾳ σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, φυλάττων τὴν ποιμνὴν σου».

Τὴν ἐκ πόθου εἰληφώς, παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἀξίως ἐθαυμάζετο, ὁ ἀλιεὺς καὶ ἀγροΐκος, τερατουργῶν παραδόξως τῇ χάριτι.

Οὐ χρυσίον διὰ σέ, οὐκ ἀργύριον Χριστέ, ὁ θεῖός σου Ἀπόστολος, ἀλλ' ἀρετὴν κτησάμενος, τὴν τῶν θαυμάτων ἐπλούτησε δύναμιν.

Κατηρτίζοντο σφυρά, καὶ αἱ βάσεις τῶν χωλῶν, τῷ ἐνεργεῖ σου ῥήματι· διὰ γὰρ Θεοῦ Πνεύματος, ἀπετελεῖτο παράδοξα πρᾶγματα.

Θεοτοκίον.

Σεσωμάτῳται Θεός, καθ' ὑπόστασιν Ἀγνή, ἐκ σοῦ σαρκὶ ἐνούμενος, μεμενηκῶς οὐκ ἔλαττον, κατὰ τὴν θείαν οὐσίαν ἀσώματος.

διότι ἀπ' αὐτὴν, ὅπως κάποτε ἀπὸ τὸν παράδεισο, προῆλθε (ὁ Παῦλος) σάν πολὺ μεγάλη πηγὴ θεϊκῶν ρευμάτων, καὶ μέθυσε (πλημμύρισε) ἄφθονα ὅλη τὴ γῆ μὲ τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ἐρριξε κάτω ἀπὸ τοὺς θρόνους δυνατοὺς ἄρχοντες ὁ Κύριος, ὅπως εἶπε ἡ Παρθένος καὶ Μητέρα, καὶ τοὺς πεινασμένους τοὺς γέμισε μὲ θεϊκὰ ἀγαθὰ, αὐτοὺς πού μελωδοῦν μὲ πίστη· Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

Ε'. Τοῦ Πέτρου.

Ἐσὺ πού μᾶς ἀπέκτησες ὡς ἐκλεκτό λαό μὲ τό αἷμα σου, Κύριε, δὸς μας τὴ δική σου εἰρήνη, φυλάγοντας τό ποιμνιό σου μὲ ὁμόνοια.

Ἐχοντας πάρει ἀπὸ πόθο τό θάρρος πρὸς τόν Θεό ἐπάξια γινόταν ἀντικείμενο θαυμασμοῦ ὁ ψαράς καὶ ἀπλοϊκός (ὁ ἀγράμματος), θαυματουργώντας μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ παράδοξα.

Ἀφοῦ ἀπέκτησε ὁ θεϊκός σου Ἀπόστολος, Χριστέ, ὄχι χρυσάφι χάρη σ' ἐσένα, οὔτε ἀσήμι, ἀλλὰ ἀρετή, πλούτισε μὲ τὴ δύναμη τῶν θαυμάτων.

Στερεώνονταν οἱ ἀστράγαλοι καὶ οἱ βάσεις (οἱ πατοῦσες) τῶν χωλῶν μὲ τό λόγο σου τόν γεμάτο θεϊκὴ δύναμη· Διότι μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γίνονταν παράδοξα πρᾶγματα.

Θεοτοκίον.

Πῆρε σῶμα ὁ Θεός ὡς πρόσωπο, Ἀγνή, ἀπὸ σένα ἐνωμένος μαζί σου σαρκικά, μένοντας ὅμως κατὰ τὴ θεϊκὴ του φύση ὄχι λιγώτερο ἀσώματος.

<p>Τοῦ Παύλου. Σὺ τὸ ἀληθές, ἐξελέξω Παῦλε, καύχημα, τὸν Σταυρὸν τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, αἰὶ βασιτάζων, ὡσπερ τρόπαιον Ἀπόστολε.</p> <p>Σοὶ τὸ ζῆν Χριστός, τὸ θανεῖν δὲ κέρδος ἄριστον· τῷ γὰρ πόθῳ συνεσταύρωσαι, τῷ σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς, ὦ Παῦλε ἔνδοξε.</p> <p>Χαίροις ἀληθῶς, ἐν Κυρίῳ, Παῦλε τίμιε, ἐκδημήσας ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ἐνδημήσας πρὸς Χριστόν, τὸν ζωοδότην Θεόν.</p> <p>Θεοτοκίον. Χαίροις ἀληθῶς, παρθενίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρας, ἡ λύσις τοῦ προπάτορος.</p> <p>Ἰδιή ΣΤ'. Τοῦ Πέτρου. «Ἐν κήτει Χριστὲ τριημερεύσας, Ἰωνᾶς προέγραψέ σε τὸν ἀθάνατον, ὡς νεκρὸν ἐκουσίως, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς τριημερεύσαντα».</p> <p>Ὡς πάλαι Χριστὲ τῇ δεξιᾷ σου, ἐν ὑγρᾷ πεζεύοντα Πέτρον διέσωσας, κάμῃ βυθιζόμενον, σάλῳ δεινῶν πειρασμῶν ὑπεξάγαγε.</p> <p>Ἀφῆκας, ὦ Πέτρε, τὰ μὴ ὄντα, καὶ τὰ ὄντα ἔφθασας, ὡσπερ τις ἔμπορος, καὶ σαφῶς ἠλίευσας, τὸν μαργαρίτην Χριστὸν τὸν πολῦτιμον.</p>		<p>Τοῦ Παύλου. Ἐσὺ διάλεξες, Παῦλε, τὸ ἀληθινὸ καύχημα, δηλαδή τὸ Σταυρὸ τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, σηκώνοντάς τον πάντοτε ὡς μνημεῖο νίκης, Ἀπόστολε.</p> <p>Γιὰ σένα τὸ νὰ ζεῖς ἦταν ὁ Χριστός, καὶ τὸ νὰ πεθάνεις ἄριστο κέρδος· διότι ἐξ αἰτίας τοῦ πόθου σταυρώθηκες μαζί μ' Ἐκεῖνον πού σταυρώθηκε γιὰ μᾶς, Παῦλε ἔνδοξε.</p> <p>Εἶθε νὰ χαίρεις ἀληθινά, Παῦλε σεβάσμιε, διότι ἔφυγες ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ πῆγες στό Χριστό, τὸ ζωοδότη Θεό.</p> <p>Θεοτοκίον. Εἶθε νὰ χαίρεις ἀληθινά ἐσὺ τὸ κειμήλιο (ὁ ἱερός θησαυρός) τῆς παρθενίας, ἡ ἀνάκληση (ἐπιστροφή ἀπὸ τὴν πτώση) τῆς προμήτορος Εὔας, καὶ ἡ λύση τῆς κατάρας τοῦ προπάτορα Ἀδάμ.</p> <p>Ἰδιή ΣΤ'. Τοῦ Πέτρου. Ἀφοῦ ἔμεινε, Χριστέ, τρεῖς ἡμέρες ὁ Ἰωνᾶς στὴν κοιλιά τοῦ κήτους, ἐκ τῶν προτέρων περιέγραψε ἐσένα τὸν ἀθάνατο, ὡς νεκρὸν, ὁ ὁποῖος μέ τῇ θέλησὶ σου ἔμεινες τρεῖς ἡμέρες στὴν κοιλιά τῆς γῆς (στόν ἄδη).</p> <p>Ὅπως παλαιά, Χριστέ, ἔσωσες μέ τὸ δεξιό σου χέρι τὸν Πέτρο, πού περιπατοῦσε στὴ θάλασσα σάν σέ ξηρά, ἔτσι κι ἐμένα πού βυθίζομαι, βγάλε με ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν φοβερῶν πειρασμῶν.</p> <p>Ἄφησες, Πέτρε, τὰ ἀνύπαρκτα (τὰ παροδικά) καὶ ἔφθασες σ' αὐτὰ πού πράγματι ὑπάρχουν, ὡς κάποιος ἔμπορος, κι ἐψάρεψες τὸ πολῦτιμο μαργαριτάρι, τὸν Χριστό.</p>
---	--	---

<p>Πειράζειν ἀφρόνως οἰηθέντας, Πνεῦμα τὸ πανάγιον, Πέτρε ἐνέκρωσας, ὃ ἐθεολόγησας πρῶτος, τρανώσας Θεὸν παμμακάριστε.</p> <p>Θεοτοκίον. Τὸν πάσης ἐπέκεινα οὐσίας, Λόγον Θεοῦ τέτοκας, σεσαρκωμένον ἡμῖν· διὸ σε Θεοτόκον, χεῖλεσί τε καὶ ψυχῇ καταγγέλλομεν.</p> <p>Τοῦ Παύλου. Ἀπάντων περιφρονήσας τῶν τερπνῶν, βεβλημένος τοῦ Δεσπότη τῷ φίλτρῳ, καὶ τῆς κοινῆς, σωτηρίας τῆς πόθῳ, διαμαρτεῖν αὐτοῦ αἰρετισάμενος, ᾧ Παῦλε μακάριε καὶ νῦν, ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ἰκέτευε.</p> <p>Ἀξίως σοι ἐδωρήσατο Χριστός, τὸ πολίτευμα Ἀπόστολε Παῦλε, ἐν οὐρανοῖς· μένουσαν γὰρ ἐνταῦθα, οὐκ ἐπεπόθησας πόλιν μακάριε, πιστὸς ὑπηρέτης γεγονώς, οἰκονόμος τε τῶν μυστηρίων αὐτοῦ.</p> <p>Ὡς ἄριστος τοῦ Δεσπότη μιμητής, καὶ αὐτὸν ἐνδεδυμένος ὁ Παῦλος, εἰλικρινῶς, πᾶσι γέγονε πάντα, ἵνα τοὺς πάντας κερδήσῃ καὶ σῶσῃ λαούς, καὶ ἔσωσεν ὡς ἀληθῶς, τῷ Χριστῷ σαγηνεύσας τὰ πέρατα.</p> <p>Θεοτοκίον. Ἐπέβλεψεν ἐπὶ σοὶ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατός, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογεννήτορ ὡς ἔφης πανάμωμε, καὶ</p>		<p>Αὐτοὺς πού νόμισαν ἀσύνετα, ὅτι μποροῦν νά πειράξουν τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, τοὺς παρέδωσες στό θάνατο, Πέτρε, γιὰ τὸ ὅποιο (Πνεῦμα) πρῶτος θεολόγησες ὑπερυψώνοντάς το ὡς Θεό, Παμμακάριστε.</p> <p>Θεοτοκίον. Τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ἐπάνω καὶ πέρα ἀπὸ κάθε οὐσία, τὸν γέννησες μέ σάρκα γιὰ μᾶς· γι' αὐτὸ σέ ἀναγορεύουμε Θεοτόκο καὶ μέ τὰ χεῖλη καὶ μέ τὴν ψυχῇ.</p> <p>Τοῦ Παύλου. Ἀφοῦ περιφρόνησες ὅλα τὰ εὐχάριστα, χτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τὸν πόθο τῆς σωτηρίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπειδὴ προτίμησες νά τὸν χάσεις ἐσύ (τὸν Κύριο γιὰ χάρη τους), Παῦλε μακάριε, τώρα ἰκέτευε γιὰ τὴν οἰκουμένη.</p> <p>Ἐπάξια σοῦ δώρησε ὁ Χριστός τὸ δικαίωμα νά ζεῖς στοὺς οὐρανοὺς, Ἀπόστολε Παῦλε· διότι δὲν πόθησες μόνιμη πόλη ἐδῶ, μακάριε, ἔχοντας γίνεαι πιστὸς ὑπηρέτης καὶ οἰκονόμος τῶν μυστηρίων του.</p> <p>Ὡς ἄριστος μιμητής τοῦ Κυρίου καὶ φορώντας αὐτὸν ὡς ἔνδυμα, ὁ Παῦλος, ἔγινε τὰ πάντα γιὰ ὅλους, γιὰ νά κερδίσει τοὺς πάντες, καὶ νά σώσει λαούς· καὶ ἔσωσε ἀληθινὰ τὰ πέρατα, ἀφοῦ τὰ γοήτευσε γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ.</p> <p>Θεοτοκίον. Ἐρριξε βλέμμα ἀγάπης ἐπάνω σου ὁ Κύριος, γιὰ νά ἀνακαινίσει τὴ δική μου οὐσία, πραγματοποιώντας ὡς δυνατός μεγαλεῖα, ὅπως εἶπες παναμόλυντη Θεο-</p>
--	--	---

<p>ἔσωσέ με διὰ σοῦ, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός μου ὡς εὐσπλαγχνος.</p> <p>Μικρά συναπτή. Συλλειτουργικόν. Σελίς 38). Κοντάκιον.</p> <p>Τούς ἀσφαλεῖς καὶ θεοφθόγγους κήρυκας, τὴν κορυφήν τῶν Μαθητῶν σου Κύριε, προσελάβου εἰς ἀπόλαυσιν, τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀνάπαυσιν· τοὺς πόνους γὰρ ἐκείνων καὶ τὸν θάνατον, ἐδέξω ὑπὲρ πᾶσαν ὀλοκάρπωσιν, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.</p> <p>Ὁ Οἶκος.</p> <p>Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν Σωτήρ μου, πλάτυνόν μου τὸ στόμα, καὶ πληρώσας αὐτό, κατάνυξον τὴν καρδίαν μου, ἵνα οἷς λέγω ἀκολουθήσω, καὶ ἃ διδάσκω, ποιήσω πρῶτος· πᾶς γὰρ ποιῶν καὶ διδάσκων, φησὶν, οὗτος μέγας ἐστίν· ἐὰν γὰρ λέγω μὴ πράττων, ὡς χαλκὸς ἢ χῶν λογισθήσομαι. Διὸ λαλεῖν μοι τὰ δέοντα, καὶ ποιεῖν τὰ συμφέροντα δώρησαι, ὁ μόνος γινώσκων τὰ ἐγκάρδια.</p> <p>Συναξάριον.</p> <p>Τῇ ΚΘ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων καὶ πρωτοκορυφαίων, Πέτρου καὶ Παύλου.</p> <p>Στίχοι. Σταύρωσις εἶλε κήρυκα Χριστοῦ Πέτρον, Τομὴ δὲ Παῦλον, τὸν τεμόντα τὴν πλάνην.</p> <p>Τλῆ ἑνάτη Σταυρὸν Πέτρος εἰκάδ' ἄορ δέ</p>		<p>γεννήτρια· καὶ μέ ἔσωσε μ' ἐσένα ἀπὸ τῆ φθορά ὁ Θεός μου ὡς εὐσπλαγχνος</p> <p>Μικρὴ συναπτή. Συλλειτουργικό. Σελίδα 38). Κοντάκιο.</p> <p>Τούς ἀσφαλεῖς καὶ θεολόγους κήρυκες, τὴν κορυφή τῶν Μαθητῶν σου, Κύριε, τοὺς παρέλαβες γιὰ ἀπόλαυση τῶν ἀγαθῶν σου καὶ ἀνάπαυση, διότι τοὺς κόπους ἐκείνων καὶ τὸν θάνατο τοὺς δέχθηκες πῖο εὐχάριστα ἀπὸ κάθε ὀλοκληρωτικῆ θυσία, ἐσύ πού μόνος γνωρίζεις τὸ περιεχόμενο τῶν καρδιῶν.</p> <p>Οἶκος.</p> <p>Κάνε τρανὴ τὴ γλῶσσα μου, Κύριε, καὶ πλάτυνε τὸ στόμα μου· Καὶ ἀφοῦ μοῦ τὸ γεμίσεις, δώσε κατάνυξη στήν καρδιά μου, γιὰ νὰ ἀκολουθήσω αὐτὰ πού λέγω, καὶ νὰ κάνω πρῶτος αὐτὰ πού διδάσκω· Διότι καθένας πού ἐφαρμόζει καὶ διδάσκει, λέγει ὁ Χριστός, αὐτός εἶναι μέγας· Ἐὰν ὅμως λέγω χωρὶς νὰ πράττω, τότε θά θεωρηθῶ ὡς χαλκὸς κακὸς ἢ χῶν. Γι' αὐτὸ δώρισέ μου, νὰ λέγω τὰ πρέποντα καὶ νὰ πράττω τὰ συμφέροντα, ἐσύ πού μόνος γνωρίζεις τὸ περιεχόμενο τῶν καρδιῶν.</p> <p>Συναξάριο.</p> <p>Κατὰ τὴν εἰκοστὴ ἑνάτη αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Ἐνδόξων καὶ Ἰακουσμένων Ἀποστόλων καὶ πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου.</p> <p>Σταύρωση παρέλαβε τὸν κήρυκα τοῦ Χριστοῦ τὸν Πέτρο, καὶ ἀποκεφάλιση τὸν Παῦλο, πού ἔκοψε τὴν πλάνη.</p> <p>Ὑπέμεινε κατὰ τὴν εἰκοστὴ ἑνάτη Σταυρὸν ὁ Πέ-</p>
--	--	---

<p>γε Παῦλος. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 58-60). Ὡιδή Ζ'. Τοῦ Πέτρου. «Ὁ ἐν ἀρχῇ ἀναρχος Λόγος, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, Υἱὸς μονογενής, εὐλογημένος εἶ καὶ ὑπερυψούμενος, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν». Τὸ συμπαθὲς θεία προνοία, τοῦ Χριστοῦ παιδευόμενος, ἐκμιμῆσθαι συγχωρῆ, τὸ πρὸ τοῦ πάθους Πέτρε τῆς ἀρνήσεως, ὑποστῆναι κλυδώνιον. Σοὶ ὁ Χριστὸς πρώτῳ κληθέντι, καὶ σφοδρῶς ἀγαπήσαντι, ὡς προέδρω εὐκλεῶς, τῶν Ἀποστόλων, πρώτῳ ἐμφανίζεται, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος. Σοῦ τὸ τρισσὸν τῆς πρὸ τοῦ πάθους, ἐξαλείφων ἀρνήσεως, ὁ Δεσπότης τῷ τρισσῷ τῆς θεοφθόγου ἐρωτήσεως, βεβαιοῖ τὴν ἀγάπησιν. Τῆς πρὸς Χριστὸν Πέτρε φιλίας, προετίθεσο μάρτυρα, τὸν τὰ πάντα ὡς Θεὸν εἰδότα Λόγον· ὅθεν καὶ τὸ φίλτατον, ἐγχειρίζει σοι ποιμνιον. Θεοτοκίον. Τὴν ἐν γαστρὶ τὸν πρὸ αἰώνων, ἐκ Πατρὸς ἀνατείλαντα, Θεὸν Λόγον ἐν σαρκὶ</p>		<p>τρος, καὶ ὁ Παῦλος ξίφος. Μέ τις δικές τους ἄγιες πρεσβεῖες, Θεέ, ἐλέησέ μας. Ἀμήν. Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 58-60). Ὡιδή Ζ'. Τοῦ Πέτρου. Ἐσὺ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ πού χωρὶς νά ἔχεις ἀρχή, ὑπῆρχες στήν ἀρχή τῆς δημιουργίας μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Πνεῦμα ὡς Υἱὸς Μονογενής, εἶσαι δοξασμένος καί ὑπερυψούμενος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας. Ἐκπαιδευόμενος ἀπό τή θεία πρόνοια, νά μιμῆσαι τή συμπαθῆ διάθεση τοῦ Χριστοῦ, σοῦ δόθηκε συγχώρηση, γιά τό ὅτι ὑπέστης τήν τρικυμία τῆς ἀρνήσεως πρὸ τοῦ πάθους του. Σ' ἐσένα πρώτον ἐμφανίσθηκε ὁ Χριστός, ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπό τό μνήμα, ὡς προέδρο ἔνδοξο τῶν Ἀποστόλων, ἐπειδή σ' ἐκάλεσε πρώτον καί τόν ἀγάπησες πολύ. Ἐξαλείφοντας τήν τριπλή σου ἀρνηση πρὸ τοῦ πάθους ὁ Κύριος, μέ τήν τριπλή θεϊκή ἐρώτηση βεβαιώνει τήν ἀγάπη σου. Γιά τήν ἀγάπη σου πρὸς τόν Χριστό, Πέτρε, προέβαλες ὡς μάρτυρα τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ὡς Θεός τὰ γνωρίζει ὅλα· γι' αὐτό σοῦ ἐμπιστεύεται τό πολύ ἀγαπητό του ποιμνιο. Θεοτοκίον. Αὐτήν πού συνέλαβε στήν κοιλιά τῆς σαρκικά τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ἀνέτειλε προαιώνια ἀπό τόν Πα-</p>
--	--	--

συνειληφυϊαν, πάντες μακαρίσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Τοῦ Παύλου.

Ἐχρημάτισε Χριστέ, σφραγίς καὶ στέφανος τῶν Ἀποστόλων σου, ὁ ἐπ' ἐσχάτων κληθεὶς τῶν χρόνων, σπουδῆ πάντας ὑπερβάλλων δέ, μεθ' οὗ ὁ λαὸς τῆς Ἐκκλησίας ψάλλει σοι, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς Εὐλογητὸς εἶ.

Εἰ καὶ ἐδίωξε τὸ πρὶν, τὴν Ἐκκλησίαν σου Παῦλος ὁ δέσμιος, ἀλλ' ὑπερέβη τὴν πάλαι τόλμαν, τῷ σῶ ζήλω τῷ ἐπ' ἐσχάτων· συνήγαγε γὰρ Χριστέ, τὰ ἔθνη κράζοντα· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὺ ἐξ Ἱερουσαλήμ κηρύξας, ἅπασιν τὸ Εὐαγγέλιον, περιλαβὼν δὲ ἐν κύκλῳ πᾶσαν τὴν γῆν, μέχρι τερμάτων Παῦλε τοῦ Ἰλλυρικοῦ, διδάσκων ἀνεκραύγαζες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν ἐκστάσει ἐπαρθεὶς, τὸν τρίτον ἔφθασας πόλον Πανόλβιε, καὶ ἐπακούσας ἀρρήτων λόγων βοᾶς. Δόξα τῷ ἀνωτάτῳ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ ἀπαυγάσματι συνθρόνῳ, τῷ ἐρευνῶντι σαφῶς Πνεύματι Θεοῦ τὰ βάθη.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐπὶ πόκον ὑετός, ἐν σοὶ κατέβη Παρθένε Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ σαρκοφόρος ἐκ σοῦ προῆλθεν, ἐνῶν τὰ πρὶν διεστηκότα,

τέρα, ἅς τὴν μακαρίσωμε ὅλοι ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ τῶν πάντων.

Τοῦ Παύλου.

Ὑπῆρξε, Χριστέ, σφραγίδα καὶ στεφάνι τῶν Ἀποστόλων σου, αὐτὸς πού κλήθηκε (καλέσθηκε) κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, πού ξεπερνοῦσε ὅμως ὅλους στή φιλότιμη φροντίδα, μαζί μέ τόν ὅποιο ὁ λαός τῆς Ἐκκλησίας σου ψάλλει· ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἄν καὶ καταδίωξε πρὶν τὴν Ἐκκλησία σου ὁ Παῦλος ὁ φυλακισμένος, ἀλλά ξεπέρασε τὴν παλαιά τόλμη του μέ τὴν πλήρη ἀφοσίωση σ' ἐσένα στό τέλος· διότι συγκέντρωσε, Χριστέ τὰ ἔθνη, πού κραυγάζουν· ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἐσὺ ἀφοῦ ἐκήρυξες ἀπό τὴν Ἱερουσαλήμ σέ ὅλους τό Εὐαγγέλιο, καὶ ἀφοῦ περιέβαλες σέ κύκλο ὅλη τὴ γῆ, μέχρι τὰ πέρατα τῆς Ἰλλυρίας, Παῦλε, διδάσκοντας κραύγαζες· ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Αφοῦ ὑψώθηκες σέ ἕκσταση ἔφθασες μέχρι τόν τρίτο οὐρανό, Παμμακάριστε, καὶ ἀφοῦ ἄκουσες λόγια ἀνέκφραστα, φωνάζεις. Δόξα στόν ἀνώτατο Πατέρα καὶ στόν Υἱό, πού κάθεται στόν ἴδιο θρόνο καὶ εἶναι ἡ ἀνταύγεια τοῦ Πατέρα, καὶ στό Πνεῦμα, τό ὅποιο ἐρευνᾷ μέ σαφήνεια τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίο.

Ὅπως ἡ βροχὴ στήν τούφα τοῦ μαλλιοῦ, ἔτσι κατέβηκε σ' ἐσένα, Παρθένε, ὁ Χριστὸς ὁ Θεός· καὶ προῆλθε ἀπό σένα φέροντας σάρκα, ἐνώνοντας τὰ

εἰρήνην ἐν γῆ, καὶ οὐρανῷ δωρούμενος, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογημένος.

Ἰδιῆ *'. Τοῦ Πέτρου.

«Ὁ τὰ σύμπαντα φέρων, τῆ ἀπορρήτῳ σου δυνάμει Χριστέ, τοὺς ὁσίους σου Παῖδας, ἐν τῆ φλογὶ ἐδρόσισας κράζοντας· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ἐκτενοῦσί σου χειῶν, καὶ σταυρῷ σε περιζώσουσιν, ὁ Δεσπότης προφητεύων, Πέτρε προστάττει ἔπεσθαι κράζοντα· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ, τὸν μὲν Αἰνέαν παρεμμένον δεινῶς, Ταβιθὰν δὲ θανοῦσαν, τερατουργῶν ἀνέστησας κράζοντας· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ τῷ Πέτρῳ τὰ ἔθνη, κεκαθαρμένα ἀποφήνας Χριστέ, τῆ τοῦ Πνεύματος αἴγλη, κάμου τὰς φρένας κάθαρον κράζοντος· ἐπὶ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἐν μιᾷ σοι σκηνοῦσα, τῶν ἑαυτῆς ἀγίων ὑποστάσεων, ἡ Θεότης Παρθέने, ὅλη μοι ὄλω ἦνωται· ὅθεν σε ὡς Μητέρα, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μακαρίζομεν.

Τοῦ Παύλου.

Συνεκράθη τῷ πόθῳ σου ὁ Παῦλος, τὴν καλὴν δὲ ἀλλοίωσιν ἐξέστη· οὐχ ἑαυτῷ γὰρ ἔζη ὁ ἀοίδιμος, εἶχε δὲ οἰκτίρμον, ζῶντα ἐν αὐτῷ σε,

εὐρισκόμενα σὲ διάστασι (Θεὸ καὶ ἄνθρωπο), δωρίζοντας εἰρήνη στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό, ὁ εὐλογημένος Θεὸς τῶν πατέρων μας.

Ἰδιῆ *'. Τοῦ Πέτρου.

Ἐσύ πού συγκρατεῖς τὰ σύμπαντα μέ τὴν ἀνέκφραστη δυνάμη σου, Χριστέ, δρόσιες στὴ φλόγα τοὺς ἁγίους νέους σου, πού ἔκραζαν· δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

Προφητεύοντας ὁ Κύριος, Πέτρε, ὅτι θὰ ἀπλώσουν τὰ χέρια σου καὶ θὰ σὲ προσηλώσουν σὲ σταυρό, σὲ διατάζει, νὰ τὸν ἀκολουθεῖς κράζοντας· δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

Μέ τό λόγο τῆς θείας χάρης, τὸν μὲν Αἰνέα πού ἦταν βαριά παράλυτος, τὴν δὲ Ταβιθὰ πού πέθανε, θαυματοργώντας τοὺς σήκωσες, ἐνῶ ἔκραζαν· δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐσύ, Χριστέ, πού ἀποφάνθηκες (δήλωσες) στὸν Πέτρο, ὅτι τὰ ἔθνη εἶναι καθαρισμένα μέ τὴ λάμψη τοῦ Πνεύματος, καθάρισε καὶ τὰ δικά μου μυαλά, ὁ ὁποῖος φωνάζω· δοξολογεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἡ Θεότητα κατοικώντας σ' ἐσένα μέ τό ἕνα ἀπό τὰ πρόσωπά της, ὀλόκληρη ἐνώθηκε μέ μένα ὀλόκληρη· γι' αὐτό ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας σὲ μακαρίζομε.

Τοῦ Παύλου.

Συνενώθηκε ἐξ αἰτίας τοῦ πόθου μ' ἐσένα ὁ Παῦλος, καὶ ἔπαθε τὴν καλὴ ἀλλοίωσι (ἀλλαγὴ)· Διότι δὲ ζοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του ὁ ἀξιύμνητος, ἀλλὰ εἶχε

<p>εις πάντας τούς αἰῶνας.</p> <p>Σὺ ἤρμόσω ὡς νύμφην παραστήσαι, τῷ νυμφίῳ Χριστῷ τὴν Ἐκκλησίαν· νυμφαγωγός γὰρ ταύτης ἀναδέδειξαι, Παῦλε θεοφόρε· ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν μνήμην σου γεραίρει.</p> <p>Ἡγωνίσω τὸν κάλλιστον ἀγῶνα, καὶ τελέσας τὸν δρόμον σου νομίμως, Χριστῷ προσῆλθες χαίρων παναοίδιμε· ὅθεν τῶν στεφάνων, Παῦλε ἠξιώθης, τῶν τῆς δικαιοσύνης.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε Παρθένε, χαῖρε νεφέλη ἥλιον ἐκλάμψασα, τῆς δικαιοσύνης, ὃν ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40). Ὡιδή Θ'. Τοῦ Πέτρου.</p> <p>«Σὲ τὴν ὑπερένδοξον νύμφην, καὶ Παναγίαν Θεοτόκον, τὴν τὸν Κτίστην τεκοῦσαν, τῶν ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀορατῶν, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».</p> <p>Σοῦ ἡ ὑπερβάλλουσα χάρις, δημοσιεύεται ἀξίως, τῆς σκιάς σου τὰ πάθη τῶν ἀσθενούντων, Πέτρε φυγαδεύουσης· διὸ σε μεγαλύνομεν.</p> <p>Φάσμασι τὸν Σίμωνα μάγον, τὸν θεομάχον ἐπαρθέντα, πρὸς αἰθέριον ὕψος, καταβαλὼν ἀρρήτῳ θεία δυνάμει, ὁ Πέτρος μακαρίζεται.</p>		<p>ἔσένα, νά ζεῖς μέσα του σέ ὅλους τούς αἰῶνες.</p> <p>Ἐσὺ ἔνωσες τὴν Ἐκκλησία, νά παρασταθεῖ ὡς νύμφη στό Νυμφίο Χριστό· διότι ἀναδείχθηκες νυμφαγωγός της (συνόδός της) στό γάμο, Παῦλε πού ἔχεις μέσα σου τό Θεό· γι' αὐτό ἐγκωμιάζει τὴν μνήμη σου, ὅπως εἶχε χρέος.</p> <p>Ἀγωνίσθηκες τόν ἄριστο ἀγῶνα, καί ἀφοῦ ἐκτέλεσες τό δρόμο σου νόμιμα, ἦλθες κοντά στόν Χριστό, πανένδοξε· γι' αὐτό ἔγινες ἄξιος γιά τά στεφάνια τῆς δικαιοσύνης.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Χαῖρε θρόνε τοῦ Κυρίου πού ἔχεις μορφή φωτιᾶς· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη, Παρθένε· χαῖρε νεφέλη, πού ἔκανες νά λάμψει ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, τόν ὅποιο ὑπερψώνουμε σέ ὅλους τούς αἰῶνες.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40). Ὡιδή Θ'. Τοῦ Πέτρου.</p> <p>Ἐσένα τὴν ὑπερένδοξη Νύμφη καί Παναγία Θεοτόκο, πού γέννησες τόν Κτίστη καί τῶν ὁρατῶν ὅλων καί τῶν ἀορατῶν, σέ μεγαλύνουμε μέ ὕμνους.</p> <p>Ἡ δική σου ὑπερβολική χάρις, Πέτρε, ἐπάξια κηρύττεται δημόσια, γιατί ἡ σκιά σου φυγαδεύει τά πάθη τῶν ἀσθενῶν, γι' αὐτό σέ μεγαλύνουμε.</p> <p>Τό Σίμωνα τό μάγο πού ὑψώθηκε κατὰ φαντασίαν στά ὕψη τοῦ αἰθέρα, ἀφοῦ τόν νίκησε μέ ἀνέκφραστη θεία δύναμη ὁ Πέτρος μακαρίζεται.</p>
---	--	---

<p>Τῶν πλημμελημάτων τὴν λύσιν, ταῖς ἰκεσίαις σου παράσχου, φωτισμόν τε καρδίας, καὶ εὐφροσύνην πνεύματος τοῖς ὕμνοῦσι, τὴν μνήμην σου Ἀπόστολε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Θεὸν συλλαβοῦσα Παρθένε, Κυριοτόκος ὀνομάζη, κατ' ἄξιαν· διὸ σε, οἱ πιστοὶ συμφώνως δοξολογοῦντες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.</p> <p>Τοῦ Παύλου.</p> <p>Σοῦ προσκυνοῦμεν τὴν ἄλυσιν, ἣν ὑπὲρ Χριστοῦ ὡς κακοῦργος ἐφόρεσας, τὰ στίγματα τέ Παῦλε περιπτυσσόμεθα, ἃ ἐν τῷ εὐκλειῇ σου, καὶ νικηφόρῳ φέρεις σῶματι.</p> <p>Νῦν ἀναλύσας Ἀπόστολε, πρὸς τὸν ὑπὸ σοῦ ἀενάως ποθούμενον, αὐτῷ τε ὡς θεράπων συναλιζόμενος, ἀπαύστοις ἰκεσίαις, τοὺς σοὺς ἰκέτας πρὸς σέ ἔλκυσον.</p> <p>Νῦν οὐδαμῶς ἐν αἰνίγματι, οὐδὲ ἐν ἐσόπτρῳ Χριστὸς σοι ὀπτάνεται, πρὸς πρόσωπον δὲ μᾶλλον ὁρᾶται πρόσωπον, τελείαν σοι τὴν γνῶσιν ἀποκαλύπτων τῆς Θεότητος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βουλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας· διὸ σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.</p> <p>Μικρὰ Συναπτή.</p>		<p>Δῶσε τὴ διάλυση τῶν σφαλμάτων μέ τις ἰκεσίες σου καὶ φωτισμό στήν καρδιά καὶ εὐφροσύνη πνευματική, σ' ἐκείνους πού ὕμνοῦν τὴ μνήμη σου, Ἀπόστολε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐπειδὴ συνέλαβες τὸν Θεό, Παρθένε, ὀνομάζεσαι Γεννήτρια τοῦ Κυρίου· γι' αὐτό ἐπάξια οἱ πιστοὶ δοξολογώντας σε ὁμόφωνα, σέ μεγαλύνουμε μέ ὕμνους.</p> <p>Τοῦ Παύλου.</p> <p>Προσκυνοῦμε τὴν ἀλυσίδα σου, τὴν ὁποία φόρεσες ὡς κακοῦργος, καὶ ἀγκαλιάζουμε τὰ σημάδια, τὰ ὁποῖα φέρεις στό ἔνδοξο καὶ νικηφόρο σῶμα σου.</p> <p>Τώρα, ἀφοῦ κατέληξες, Ἀπόστολε, σ' αὐτὸν πού ποθοῦσες ἀδιάκοπα, συναναστρεφόμενος μέ αὐτὸν ὡς ὑπηρέτης, μέ ἀκατάπαυστες ἰκεσίες, τράβηξε κοντά σου αὐτοὺς πού σέ ἰκετεύουν.</p> <p>Τώρα καθόλου δέν σοῦ ἐμφανίζεται ὁ Χριστὸς μέσα σέ αἰνίγμα, οὔτε σάν σέ θαμπό καθρέφτη, ἀλλὰ μᾶλλον φαίνεται ὡς πρόσωπο πρὸς πρόσωπο ἀποκαλύπτοντάς σου τέλεια τὴ γνώση τῆς Θεότητος.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Δέχθηκες τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ πού δέν εἶχε σάρκα καὶ ἤθελε νὰ ἀναπλάσει τὴ δική μου φύση, καὶ γέννησες, Παρθένε αὐτὸν σαρκωμένο· γι' αὐτό, Θεοτόκε, ἀκατάπαυστα σέ μεγαλύνουμε.</p> <p>Μικρὴ Συναπτή.</p>
---	--	---

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40). Ἐξαποστειλάρια.</p> <p>Τῶν Ἀποστόλων ἅπαντες, τὴν κορυφὴν ὑμνήσωμεν, Πέτρον καὶ Παῦλον τοὺς θεῖους, τῆς οἰκουμένης φωστῆρας, τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως, τὰς θεολόγους σάλπιγγας, δογμάτων τοὺς ἐκφάντορας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, καὶ καθαιρέτας τῆς πλάνης.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Τὸ μέγα καὶ παράδοξον, τοῦ τόκου σου μυστήριον, θεοχαρίτωτε Κόρη, καὶ Θεομῆτορ Παρθένε, Προφήται προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμολόγησαν, Ἄγγελοι δὲ ἀνυμνοῦσι, καὶ ἄνθρωποι προσκυνοῦσιν.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43). Τροπάρια.</p> <p>Ὁ οὐρανόθεν τὴν χάριν δεδεγμένος, ὅτε τὴν ἐρώτησιν πρὸς τὸν χορὸν ὁ Σωτὴρ, τὸν δωδεκάριθμον ἔφησε, τῶν Ἀποστόλων· Τίνα μὲ λέγουσιν εἶναι ἄνθρωποι; τότε δὴ ὁ πρόκριτος, Πέτρος Χριστοῦ Μαθητῶν, θεολογῶν ἀνεκήρυξε, τρανῶς βοήσας· Σὺ εἶ Χριστός, τοῦ ζῶντος Θεοῦ Υἱός. Ὅθεν ἀξίως μακαρίζεται, ὡς ἐξ ὕψους λαβὼν ἀποκάλυψιν, καὶ δεσμεῖν τε καὶ λύειν, τὰς εὐθύνas κομισάμενος.</p> <p>Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, ὅτε τὸ ἐπίγειον σκότος ἠμαύρωσε, τοὺς ὀφθαλμοὺς σοῦ τοῦ σώματος, τῆς ἀσεβείας,</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40). Ἐξαποστειλάρια.</p> <p>Ὅλοι ἅς ὑμνήσουμε τὴν κορυφὴ τῶν Ἀποστόλων, τὸν Πέτρο καὶ τὸν Παῦλο, τοὺς θεϊκοὺς φωστῆρες τῆς οἰκουμένης, τοὺς κήρυκες τῆς πίστεως, τίς Θεολόγες σάλπιγγες, αὐτοὺς πού ἐξέφρασαν τὰ δόγματα, τοὺς στύλους τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς νικητές (τοὺς καταστροφεῖς) τῆς πλάνης.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Τὸ μέγα καὶ παράδοξο μυστήριον τῆς Γεννήσεώς σου, Κόρη χαριτωμένη ἀπὸ τὸ Θεό καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ Παρθένε, Προφῆτες τὸ προανήγγειλαν, Ἀπόστολοι τὸ δίδαξαν, Μάρτυρες τὸ ὁμολόγησαν, καὶ Ἄγγελοι τὸ ἀνυμνοῦν, καὶ ἄνθρωποι τὸ προσκυνοῦν.</p> <p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43). Τροπάρια.</p> <p>Αὐτός πού δέχθηκε τὴ χάρη ἀπὸ τὸν οὐρανό, ὅταν ὁ Χριστός εἶπε στὸν ὄμιλο τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, ποιός λένε οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶμαι; τότε ὁ πῖο διακεκριμένος ἀπὸ τοὺς Μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πέτρος, θεολογώντας ἀνεκήρυξε φωνάζοντας δυνατά. Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἄξια μακαρίζεται, διότι ἔλαβε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀποκάλυψη καὶ δέχθηκε, νὰ δεσμεύει καὶ νὰ λύνει τίς ἁμαρτίες,.</p> <p>Ἐσὺ πού ἐκλήθης (προσκληθῆκες) ἀπὸ τὸν Ὑψιστο καὶ ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους, ὅταν τὸ ἐπίγειο σκοτάδι σκότισε τὰ μάτια τοῦ σώματός σου, φανερώνοντας τὴ</p>
---	--	---

δημοσιεύον τὴν σκυθρωπότητα, τότε τὸ οὐράνιον, φῶς περιήστραψε, σῆς διανοίας τὰ ὄμματα, τῆς εὐσεβείας ἀνακαλύπτον τὴν ὠραιότητα· ὅθεν ἐπέγνωσ τὸν ἐξάγοντα, φῶς ἐκ σκοτόυς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σὺ ἐπαξίως πέτρα προσηγορεύθης, ἐν ἣ τὴν ἀκράδαντον πίστιν ὁ Κύριος, τῆς Ἐκκλησίας ἐκράτυνεν, ἀρχιποιμένα, τῶν λογικῶν προβάτων ποιήσας σε, ἐντεῦθεν κλειδοῦχόν σε, τῶν οὐρανίων πυλῶν, ὡς ἀγαθὸς ἐγκατέστησεν, ἀνοίγειν πᾶσι, τοῖς μετὰ πίστεως προσεδρεύουσιν· ὅθεν ἀξίως κατηξίωσαι, σταυρωθῆναι καθὼς ὁ Δεσπότης σου, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ χριστοκήρυξ Σταυροῦ καύχημα φέρων, σὺ τὴν πολυέραστον θεῖαν ἀγάπησιν, ὡς τοὺς ἐρῶντας συνδέουσαν, τῷ ποθουμένῳ, εἰλικρινῶς ἀπάντων προέκρινας, ἐντεῦθεν καὶ δέσμιος, προσηγορεύθης Χριστοῦ, τῶν πειρασμῶν τὴν δυσχέρειαν, ὡς γλυκυτέραν, τρυφῆς ἀπάσης αἰρετισάμενος, καὶ τῆς τιμίας ἀναλύσεως, ἡξιώθης συνὼν τῷ Δεσπότη σου, ὃν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἡ πάνσεπτος τῶν Ἀποστόλων, ἐπεδήμησεν ἑορτῇ, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, προξενούσα σωτηρίαν ἡμῖν, μυστικῶς οὖν

σκυθρωπότητα (τὴν ἀσχήμια) τῆς ἀσεβείας, τότε τὸ οὐράνιο φῶς ἄστραψε γύρω ἀπὸ τὰ μάτια τῆς διανοίας σου ἀποκαλύπτοντας τὴν ὠραιότητα τῆς εὐσεβείας· γι' αὐτὸ ἐγνώρισες καλά, αὐτὸν πού βγάζει φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι, δηλαδή τὸν Χριστὸ τὸν Θεὸ μας, τὸν ὁποῖον ἰκέτευε, νὰ σώσει καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.

Ἐσὺ ἐπάξια ὀνομάσθηκες πέτρα, στὴν ὁποία ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας δυνάμωσε τὴν ἀκλόνητη πίστη κἀνοντάς σε ἀρχιποιμένα τῶν λογικῶν προβάτων· γι' αὐτὸ σέ ἐγκατέστησε κλειδοῦχο (κάτοχο τῶν κλειδιῶν) τῶν οὐρανίων πυλῶν ὡς ἀγαθός, γιὰ νὰ ἀνοίγεις σέ ὅλους, οἱ ὁποῖοι μέ πίστη περιμένουν. γι' αὐτὸ ἐπάξια ἀξιώθηκες, νὰ σταυρωθεῖς, ὅπως ὁ Κύριός σου, τὸν ὁποῖο ἰκέτευε, νὰ σώσει καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.

Ἐσὺ ὁ κήρυκας τοῦ Χριστοῦ, πού ἔφερες τὸ καύχημα τοῦ Σταυροῦ, ἐσὺ ἀπὸ ὅλα προτίμησες εἰλικρινᾶ τὴν προσφιλεῖ θεϊκὴ ἀγάπη, ἐπειδὴ συνδέει αὐτοὺς πού ἀγαποῦν μέ τὸν ποθούμενο· γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάσθηκες δέσμιος τοῦ Χριστοῦ, προτιμώντας τὴ δυσκολία τῶν πειρασμῶν, ὡς γλυκύτερη ἀπὸ κάθε ἀπόλαυση, καὶ κρίθηκες ἄξιος γιὰ τὸ σεβάσμιο θάνατό σου παραμένοντας ἐνωμένος μέ τὸν Κύριό σου· τὸν ὁποῖον ἰκέτευε νὰ σώσει καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.

Δόξα ...

Ἡ πάνσεπτη ἑορτῇ τῶν Ἀποστόλων ἔφθασε στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ προξενώντας σ' ἐμᾶς σωτηρία· μυστηριακά λοιπὸν χειροκροτώντας ἅς ποῦμε σ'

<p>κροτήσαντες τούτοις προσεΐπωμεν. Χαίρετε φωστήρες τῶν ἐν σκότει, τοῦ ἡλίου ἀκτίνες ὑπάρχοντες. Χαίρετε Πέτρε καὶ Παῦλε, δογμάτων τῶν θείων θεμέλιοι ἀρραγεῖς, φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκευὴ τίμια. Πάρεστε μέσον ἡμῶν ἀοράτως, καταξιῶντες δωρεῶν ἀϋλων, τοὺς τὴν ἡμῶν ἑορτήν, εὐφημοῦντας ἄσμασι.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).</p> <p>ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ</p> <p>Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52-53).</p> <p>Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56).</p> <p>Ἀπολυτίκια. Τῶν Ἀποστόλων.</p> <p>Οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι, καὶ τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. Ἦ</p> <p>Ἐθνῶν σε κήρυκα καὶ φωστήρα τρισμέγιστον, οἰκουμένης ἀγλάϊσμα εὐφροσύνως γε-</p>		<p>αὐτούς. Χαίρετε φωστήρες αὐτῶν πού βρίσκονται στό σκοτάδι, γιατί εἴσθε ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου. Χαίρετε, Πέτρε καὶ Παῦλε, τὰ θεμέλια τῶν θεϊκῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα δέν ραγίζουν, φίλοι τοῦ Χριστοῦ, σκευὴ πολύτιμα. Νά παρευρίσκεσθε ἀνάμεσά μας ἀόρατα, κάνοντάς μας ἀξίους γιὰ ἄυλες (πνευματικές) δωρεές, ἐμᾶς πού ἐγκωμιάζουμε μέ ἄσματα τὴν ἑορτὴ σας.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Θεοτόκε, ἐσύ πού εἶσαι ἡ ἀληθινὴ κληματαριά, πού βλάστησες τὸν καρπὸ τῆς ζωῆς, ἐσένα ἱκετεύουμε, πρέσβευε, Κυρία, μαζί μέ τὸν Πρόδρομο καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους, νά ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.</p> <p>Μεγάλη Δοξολογία. Συλλειτουργικό. Σελίδα 44-45).</p> <p>ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ</p> <p>Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 51-52-53).</p> <p>Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56).</p> <p>Ἀπολυτίκια. Τῶν Ἀποστόλων.</p> <p>Οἱ πρωτόθρονοι μεταξύ τῶν Ἀποστόλων, καὶ διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, πρεσβεύσατε στὸν Κύριο τῶν ὅλων, νά δωρίσει εἰρήνη στὴν οἰκουμένη, καὶ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος. Ἦ</p> <p>Ἐσένα τὸν κήρυκα τῶν ἐθνῶν καὶ φωστήρα τρεῖς φορές μεγάλο, τὸ διδάσκαλο τῶν Ἑλλήνων, τὸ λαμπρό</p>
--	--	---

ραίρομεν. Τούς ἀγῶνας τιμῶμεν καί τάς βασάνους διά Χριστόν, τό σεπτόν σου μαρτύριον· Ἄγιε Παῦλε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιον.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε. Μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, ἢ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Κορινθίους Β'. (ΙΑ'. 21-ΙΒ'. 9).

Ἀδελφοί, ἐν ᾧ δ' ἂν τις τολμᾷ, ἐν ἀφροσύνη λέγω, τολμῶ καὶ γώ. Ἑβραῖοί εἰσι; Καὶ γώ· Ἰσραηλιταί εἰσι; καὶ γώ· σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; καὶ γώ· διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; παραφρονῶν λαῶν, ὑπὲρ ἐγώ. ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν θανάτοις πολλάκις· ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον, τρεῖς ἐρῶαβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρεῖς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα· ὁδοιπορίαίς πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις ληστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει,

κόσμημα τῆς οἰκουμένης, μέ χαρὰ σέ ἐγκωμιάζουμε. Τιμοῦμε τούς ἀγῶνες καί τά βασάνά σου γιά τό Χριστό, τό σεβάσμιό σου μαρτύριο· Ἄγιε Παῦλε Ἀπόστολε, πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιο.

Προστασία τῶν χριστιανῶν πού δέν ντροπιάζεσαι, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴ ἀμετακίνητη, μὴ παραβλέψεις τίς φωνές τῶν ἀμαρτωλῶν προσευχῶν μας, ἀλλὰ ἔλα βιαστικά σέ βοήθεια ἡμῶν, πού σοῦ φωνάζουμε μέ πίστη· τρέξε γρήγορα νά πρεσβεύσεις, καὶ σπεῦσε νά ἰκετεύσεις, Θεοτόκε, ἐσύ πού εἶσαι ἢ προστασία, αὐτῶν πού σέ τιμοῦν.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Κορινθίους Β'. (ΙΑ'. 21-ΙΒ'. 9).

Ἀδελφοί, γιά ὅ,τι θά τολμοῦσε κανεὶς νά καυχηθεῖ διαπράττω ἀφροσύνη λέγοντάς το κι ἐγώ τολμῶ νά καυχηθῶ. Εἶναι Ἑβραῖοι; καὶ ἐγώ εἶμαι Ἑβραῖος· εἶναι Ἰσραηλίτες; καὶ ἐγώ εἶμαι· Εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ; καὶ ἐγώ εἶμαι· εἶναι ὑπηρέτες τοῦ Χριστοῦ; δείχνω παραφροσύνη πού τό λέγω ἐγώ εἶμαι παραπάνω· Ὑποβλήθηκα σέ κόπους περισσότερο, ἀπό ὅσο θά περιμένε κανεὶς, ὑποβλήθηκα σέ πληγές ὑπερβολικά, σέ φυλακές περισσότερο, πολλές φορές ἀντιμετώπισα τό θάνατο· ἀπό τούς Ἰουδαίους πέντε φορές δέχθηκα σαράντα χτυπήματα παρὰ ἓνα (τριάντα ἐννέα)· τρεῖς φορές χτυπήθηκα μὰ ραβδιά, μιά φορά λιθοβολήθηκα, τρεῖς φορές ναυάγησα, πέρασα ἓνα ἡμερονύκτιο στό

κινδύνους ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνους ἐν θαλάσῃ, κινδύνους ἐν ψευδαδέλοιφοις· ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῶ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι· χωρὶς τῶν παρεκτὸς ἢ ἐπισύστασίν μου ἢ καθ' ἡμέραν, ἢ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν. Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχῆσομαι. Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Ἐν Δαμασκῶ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηῶν πόλιν πιάσαι με θέλων, καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διὰ τοῦ τείχους καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Καυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι, ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὄπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου. Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῶ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ. Καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι. Ὑπὲρ τοῦ τοιούτου καυχῆσομαι, ὑπὲρ δὲ ἑμαυτοῦ οὐ καυχῆσομαι εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου. Ἐὰν γὰρ θελήσω καυχῆσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων, ἀλήθειαν

βυθό (μέ ἔδεραν τὰ ἄγρια κύματα)· Ὑπηρέτησα τὸν Κύριο πολλές φορές μέ ὁδοιπορίες, μέ κινδύνους ἀπό πλημμυρισμένους ποταμούς, μέ κινδύνους ἀπό ληστές πού ἔστηναν ἐνέδρες, μέ κινδύνους ἀπό ὁμογενεῖς μου, μέ κινδύνους ἀπό ἐθνικούς, μέ κινδύνους σέ πόλεις, μέ κινδύνους σέ ἐρημιές, μέ κινδύνους στή θάλασσα, μέ κινδύνους ἀπό ψεύτικους ἀδελφούς (ψευδοχριστιανούς)· μέ κόπο καὶ μόχθο, μέ ἀγρυπνίες πολλές φορές, μέ πείνα καὶ δίψα, μέ νηστεῖες πολλές φορές, μέ ψῦχος καὶ γυμνότητα· χωρὶς τὰ ὑπόλοιπα οἱ πιέσεις πού δεχόμεν κάθε ἡμέρα, ἢ φροντίδα μου γιά ὅλες τίς Ἐκκλησίες. Ποιὸς ἀσθενεῖ σωματικά ἢ ψυχικά καὶ δέν ἀσθενῶ; Ποιὸς σκανδαλίζεται καὶ ἐγὼ δέν καίγομαι; Ἐὰν πρέπει νά καυχηθῶ, θά καυχηθῶ γιά τίς ἀσθενεῖές μου. Ὁ Θεός καὶ Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι δοξασμένος αἰῶνια, γνωρίζει, ὅτι δέν λέγω ψέμματα. Στή Δαμασκὸ ὁ διοικητής ὁ διορισμένος ἀπό το βασιλιά Ἀρέτα, φρουροῦσε τὴν πόλη τῆς Δαμασκοῦ θέλοντας νά μέ συλλάβει, καὶ ἀπό ἓνα παράθυρο μέ κατέβασαν ἀπό τό τεῖχος μέσα σέ ἓνα καλάθι πλεκτό, καὶ ξέφυγα ἀπό τὰ χεῖρια του. Λοιπὸν δέν μοῦ συμφέρει νά καυχῶμαι· διότι θά ἔλθω σέ ὁράματα καὶ ἀποκαλύψεις τοῦ Κυρίου. Γνωρίζω κάποιον ἄνθρωπο πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν, εἴτε μέ τό σῶμα του, δέν γνωρίζω, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματός του, δέν γνωρίζω, ὁ Θεός τό γνωρίζει· ἀρπάχθηκε αὐτός ὁ ἄνθρωπος μέχρι τὸν τρίτο οὐρανό. Καὶ γνωρίζω ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, εἴτε σωματικά, εἴτε χωρὶς τό σῶμα του, δέν γνωρίζω, ὁ Θεός ξέρει, ἀρπάχθηκε στόν Πα-

γὰρ ἐρῶ· φείδομαι δὲ μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ. Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ὑπὲρ τούτου τρεῖς τὸν Κύριον παρεκάλεσα ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ εἴρηκέ μοι· Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Ἦδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΙΣΤ'. 13-19).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλίππου ἠρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγων· τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; οἱ δὲ εἶπον. Οἱ μὲν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν, ἄλλοι δὲ Ἠλίαν, ἕτεροι δὲ Ἰερεμίαν ἢ ἓνα τῶν προφητῶν. Λέγει αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ Σίμων Πέτρος εἶπε· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ

ράδεισο καὶ ἄκουσε λόγια πού δὲν ἐπιτρέπεται καὶ δὲν εἶναι δυνατό σέ ἄνθρωπο νά τά πει. Γι' αὐτόν τόν ἄνθρωπο θά καυχηθῶ, γιά τόν ἑαυτό μου ὅμως δὲν θά καυχηθῶ, παρὰ μόνον γιά τίς ἀσθενεῖές μου. Διότι, ἂν θέλω νά καυχηθῶ, δὲν θά εἶμαι ἀνόητος, διότι θά πῶ τὴν ἀλήθεια· διστάζω ὅμως νά καυχηθῶ, μήπως κάποιος σκεφθεῖ (ὑποθέσει) γιά μένα κάτι περισσότερο ἀπό ὅτι βλέπει ἢ ἀκούει ἀπό μένα. Καί γιά νά μὴ περηφανεύομαι γιά τίς ὑπερβολικές ἀποκαλύψεις, μοῦ δόθηκε ὡς ξύλο ἀγκαθωτό καὶ μυτερό στό σῶμα μου ἀθεράπευτη ἀρρώστεια, ἄγγελος τοῦ σατανᾶ, νά μέ χτυπᾶ κατά πρόσωπο, γιά νά μὴν ὑπερηφανεύομαι. Γι' αὐτό τό πρᾶγμα τρεῖς φορές παρακάλεσα τὸν Κύριο, νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό μένα· καί μοῦ εἶπε· Εἶναι ἀρκετὴ ἡ χάρις πού σοῦ ἔδωσα· Διότι ἡ δύναμή μου ἀναδεικνύεται τέλεια μέσα στήν ἀσθένεια. Πολύ εὐχαρίστως λοιπόν θά καυχῶμαι γιά τίς ἀσθενεῖές μου, γιά νά κατοικήσει μέσα μου ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΙΣΤ'. 13-19).

Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἀφοῦ ἦλθε ὁ Ἰησοῦς στὰ μέρη τῆς Καισαρείας τοῦ Φιλίππου, ρωτοῦσε τοὺς Μαθητὲς του λέγοντας· Ποιὸς λένε οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (ὁ Θεάνθρωπος); καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν. Ἄλλοι μὲν λένε ὅτι εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς, καὶ ἄλλοι ὁ Ἠλίας καὶ ἄλλοι ὁ Ἰερεμίας ἢ ἓνας ἀπὸ τοὺς Προφῆτες. Λέγει σ' αὐτούς· Κι ἐσεῖς ποιὸς λέτε ὅτι εἶμαι; Ἀποκρίθηκε ὁ Σίμων ὁ Πέτρος καὶ εἶπε· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ ζωντανοῦ (τοῦ

<p>ζῶντος. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῶ· Μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καὶ γὰρ δέ σοι λέγω, ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτη τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ ὃ ἐὰν δήσης ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὃ ἐὰν λύσης ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.</p>		<p>ἀληθινοῦ) Θεοῦ. Καὶ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε· Εἶσαι μακάριος (εὐτυχής), Σίμων υἱέ τοῦ Ἰωνᾶ, διότι αὐτό πού εἶπες δέν σοῦ τό ἀποκάλυψε ἄνθρωπος μέ σάρκα καὶ αἷμα, ἀλλά ὁ Πατέρας μου πού εἶναι στόν οὐρανό. Καί ἐγώ σοῦ λέγω ὅτι ἐσύ εἶσαι ὁ Πέτρος καὶ ἐπάνω σ' αὐτή τὴν ὁμολογία σάν πέτρα θά οἰκοδομήσω τὴν Ἐκκλησία μου, καὶ οἱ πύλες (οἱ δυνάμεις) τοῦ ᾄδου δέν θά μπορέσουν νά τὴν νικήσουν. Καί θά σοῦ δώσω τὰ κλειδιά τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καί, ὅ,τι θά δέσεις ἐπάνω στή γῆ, θά εἶναι δεμένο καί στούς οὐρανοῦς, καί ὅ,τι θά λύσεις ἐπάνω στή γῆ, θά εἶναι λυμένο καί στούς οὐρανοῦς.</p>
---	--	--